

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 828

DE VALSCHE KROON.

20 cent

In de nachtelijke stilte klonk het geluid der hollende agenten.

NIEUWE SERIE

DE VALSCHE KROON

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE KLACHT VAN EEN HUISHEER.

De heer Baxter, hoofdinspecteur van Scotland Yard, zat in zijn hemdsmouwen voor zijn schrijftafel in zijn particulier werkvertrek.

Hij had althans dezen naam aan die tafel gegeven ofschoon de waarheid gebiedt te verklaren dat er meestal zeer weinig gewerkt werd, tenminste niet door den waardigen hoofdinspecteur.

En zeker niet als het zoo warm was als nu!

Op het blad van de schrijftafel stond een groote flesch spuitwater benevens een flesch, waarvan de inhoud er waarschijnlijk had toe bijgedragen de buitengewone roode kleur op het gelaat van den hoofdinspecteur te tooveren.

Het was dan ook zeer zware Madera, welke de heer Baxter met een weinig spuitwater vermengde „om de frischheid” zooals hij het noemde.

Hij had een verbazend groote sigaar in een zijner mondhoeken geklemd en blies nu en dan dikke rookwolken uit.

Wat de heer Baxter eigenlijk uitvoerde was niet duidelijk te zien.

Hij had wel is waar een potlood in de hand, maar om er mede te schrijven gebruikte hij het zeker niet.

Hij teekende er nu en dan eenige futuristische figuren mede op het papier dat voor hem lag en wisselde deze belangwekkende

bezigheid af met op het tafelblad te trommelen.

Behalve de heer Baxter bevond zich nog een persoon in het vertrek.

Dat was Jerry Marholm, zijn secretaris, een oud man met een geel vossengelaat en diep liggende doordringende oogen.

Hij was druk bezig met het overschrijven van eenige vonnissen, want van een schrijfmachine had de oude heer nooit willen hooren.

Hij beweerde steeds dat hij veel fraaiër en sneller schreef dan eene machine het ooit zou kunnen doen.

De beide ramen van het vertrek, die op de Oxfordstreet uitzagen, stonden wijd open en daardoorheen drong het geraas van de wereldstad naar binnen.

Baxter onderdrukte met moeite een geeuw, brouwde zich een nieuw mengsel waarvan Madera het hoofddeel vormde nam er een grooten slok van rekte zich eens duchtig uit, wendde het hoofd naar zijn ijverig schrijvenden secretaris en zeide met een stem alsof hij zoeven een groote ontdekking had gedaan:

— Het is warm, Marholm!

— Gij hebt gelijk, mijnheer Baxter, het is inderdaad buitengewoon warm, bevestigde de secretaris met een stem die uit een grafkelder leek te komen.

— Zou het nog lang zoo warm blijven, Marholm, denk je?

— Ik vrees er voor, mijnheer Baxter, de barometer loopt zelfs nog iets vooruit.

Een nieuwe geeuw, een nieuwe slok — en daarop liet de heer Baxter zich achterover in zijn gemakkelijken stoel vallen, vouwde de handen over zijn dikken buik en staarde met zijn waterig blauwe oogen naar de zoldering als hoopte hij daar een verklaring te vinden van het feit dat het zoo buitengewoon warm was.

Eenigen tijd werd er niets anders vernomen, dan het krassen van Marholm's pen, die rusteloos over het papier vloog.

Na zich ten derde male de kaken bijna uit het lid te hebben gegaapt, hernam de heer Baxter:

— Er gaat weinig om, Marholm!

— Het is de stille tijd, mijnheer Baxter! de kleine dieven hebben het te warm en de groote zijn naar hun buitenverblijf vertrokken.

Marholm grinnikte zelf om zijn aardigheid, maar toen hij zag dat zijn superieur zijn ernst en waardigheid bewaarde, zweeg hij plotseling en boog zich weder over het papier.

Baxter scheen in zwaarmoedig gepeins te verzinken.

Zijn blikken dwaalden langs de krullenversieringen van het plafond.

Toen wendde hij zich weder tot Marholm en vroeg op gedempten toon, alsof hij vreesde beluisterd te worden:

— Zeg eens, Marholm, geloof je dat hij ook naar zijn buitenverblijf vertrokken is?

— Wien bedoelt gij? vroeg de secretaris op nederigen toon, ofschoon hij zeer goed wist op wien zijn chef het oog had.

Tegelijkertijd wierp hij een schuinschen blik op Baxter.

Diens gelaat was nog een tintje rooder geworden.

Hij wierp zijn secretaris een nijldigen blik toe en antwoordde:

— Waarom houdt je je van den domme, Marholm? Je weet heel goed wien ik bedoel! Ik spreek natuurlijk van dien vervloekten John Raffles.

— O, als gij hem bedoelt, mijnheer — het is wel zeker dat hij Londen heeft verlaten en naar een badplaats is gegaan.

Baxter tikte zenuwachtig met zijn potlood op den tafelrand.

— Als ik toch eens bedenk, mompelde hij, dat wij hem al eenige malen in handen hebben gehad, verscheidene malen versta je Marholm. Tweemaal is hij zelfs door een vrouw verschalkt! En al die keeren is hij ons weer ontsnapt!

— Ik meende dat het er 5 waren, merkte

de secretaris langs zijn neus op.

— Vijf? riep Baxter uit. Vergis je je niet, Marholm?

— Vijf of zes, mijnheer Baxter!

De hoofdinspecteur liet een kreunenden zucht hooren.

— Het is vreeselijk, bromde hij, die man moet met den duivel in verbinding staan. Hij heeft zelfs een paar maal in de gevangenis gezeten, in een stevige cel, met een agent bij zich, en toch heeft hij weten te ontsnappen!

Baxter verzonk in een naargeestig gepeins, waaruit zelfs hem de Madera niet scheen te wekken.

Totdat een bescheiden tikje op de deur hem deed opschrikken.

Een agent van politie trad binnen met een visitekaartje in de hand.

— Een heer die u wenscht te spreken, zeide hij.

Baxter nam het kaartje aan, sloeg er een vluchtigen blik op en zeiden toen:

— Al die bezoeken zijn hoogst vervelend. Ik heb het verbazend druk zooals je ziet. Ik zit tot in de schouders in het werk. Heeft die heer niet gezegd wat hij wilde?

— Neen, chef. Hij zeide dat hij u dit wel zelf zou mededeelen.

— Nu laat hem dan maar binnen komen, zeide Baxter terwijl hij knorrig opstond en zijn uniformjas aantrok, daar hij voor niets ter wereld zijn waardigheid tegenover vreemdelingen zou hebben prijs gegeven.

Juist toen hij de vergulde knoopen had dichtgemaakt ging de deur opnieuw open en liet de agent een man binnen van omstreeks 60-jarigen leeftijd, met een bijna geheel kaal hoofd en een kleinen rosachtigen puntbaard.

Hij was zeker niet grooter dan vier en een halve voet en een weinig mismaakt, doordat zijn eene schouder hooger was dan de ander.

Hij droeg een verbazend grooten hoornen bril, welke hij nu en dan met een zenuwachtig gebaar verschoof.

Baxter keek hem met een paar doorborende oogen aan, gelijk zijn gewoonte was met alle personen die hij voor het eerst ontmoette.

Hij wierp een blik op het kaartje en vroeg toen:

— Gij zijt mijnheer Arthur Courage, kamer-verhuurder?

— Die ben ik, mijnheer, antwoordde de man.

Baxter wees den bezoeker een stoel aan.

— Neem plaats wat ik u verzoeken mag, en deel mij zoo kort mogelijk mede wat u hier verlangt want ik ben letterlijk overstelpt door werkzaamheden van gewichtigen aard.

De heer Arthur Courage ging op een punt van den hem aangewezen stoel zitten, schraapte zijn keel eens en begon toen :

— Laat ik om te beginnen zeggen, mijnheer Baxter, dat de zaak waarom ik u kom lastig vallen misschien van weinig belang zal blijken, maar dat ik het toch noodig heb geacht haar u mede te deelen ! Ik ben een ordelijk burger en ik houd van niets wat buiten mijn gewone doen valt !

Baxter richtte zich een weinig in zijn stoel op en ook Marholm spitste de ooren.

— Zooals mijn kaartje aangeeft, mijnheer, ben ik kamerverhuurder van beroep. Ik verhuur een heel huis in de Regentstreet en heb voor mij zelf, mijn dochter die een weinig ziekelijk is en de huishoudster een paar vertrekken op de eerste verdieping gereserveerd. Ongeveer twee weken geleden ontving ik bezoek van een paar heeren, goed gekleed en met een beschaafde spraak, die opgaven George Fryer en Herbert Barton te heeten. Zij waren uitvinder van beroep, zooals zij zeiden. Zij vroegen mij of ik nog een of twee kamers te huur had, gelijkvloers. Nu had ik op de tweede verdieping nog een paar prachtige kamers en gij kunt wel begrijpen dat ik mijn best deed hun die aan te praten.

Baxter knikte bij wijze van instemming en zeide eenigszins ongeduldig :

— Ga voort, mijnheer, ik geloof niet dat dit veel met de zaak te maken heeft.

— Misschien niet — maar misschien ook wel, mijnheer Baxter, hernam de bezoeker, terwijl hij zijn hoornen bril op zijn hoog voorhoofd schoof. Ik bood hun dus die kamers aan, maar zij wilden er niets van weten. Zij waren bepaald gesteld op een tweetal kamers, een zit- en een slaapkamer gelijkvloers, die zij mij speciaal aanwezen. Ik zeide hun dat die twee kamers pas over een week leeg kwamen. Maar zij gaven niet toe en verklaarden dat de kamers hun zoo uitstekend bevielen dat zij gaarne die weekuur aan den tegenwoordigen huurder zouden willen betalen bij wijze van schadeloosstelling, mits zij zelve er over een paar dagen konden intrekken.

Baxter krabde zich eens in het haar en volgde met aandacht een vlieg die zich een roes had gedronken aan een druppel Madera op het tafelblad was gevallen en nu met alle allures van een dronkaard over het witte vel vloeipapier heen en weder zwaaide.

Toen zeide hij :

— Mijn waarde heer, ik kan met den besten wil van de wereld niet inzien, wat daar voor bizonders in schuilt. Iets dergelijks heb ik ook wel eens gedaan, als ik lust had in een

bepaalde kamer.

De bezoeker haalde onmerkbaar de schouders op.

— Misschien heeft het op zichzelf zooveel niet te beteekenen, mijnheer Baxter, maar in verband met het overige kon ik het toch niet verzwijgen.

— Nu ga dan maar door, hernam Baxter.

— Natuurlijk ging ik aanstonds op dat voorstel in. De beide heeren wilden mij niet alleen meer huur betalen, maar zij gaven mij zelfs een volle maand vooruit. En met den anderen huurder had ik gelukkig niet veel moeite want hij kon wel eenige dagen eerder in zijn nieuwe woning trekken en had er natuurlijk niets op tegen, een week kamerhuur in zijn zak te steken. Drie dagen later kwamen Fryer en Barton met hun bagage en betrokken hun kamer. Zij ontpakten een groot aantal teekeningen, plannen en ontwerpen van machines en ook eenige modellen. Toen dit gereed was, riepen zij mij binnen en Barton de oudste, zeide tot mij : „Ik heb u gezegd dat wij uitvinders zijn en gij zult het wel begrijpen dat wij de grootste geheimhouding moeten betrachten. Wij werken hier steeds overdag en houden onze deur gesloten. Gij moogt niemand bij ons toelaten, voordat wij u daartoe verlof hebben gegeven.”

De kamerverhuurder zweeg even als om op adem te komen en zijn blikken ontmoetten die van Marholm, die vol aandacht luisterde.

Wat Baxter betreft, — hij speelde onverschillig met zijn potlood en scheen met ongeduld op het einde eener geschiedenis te wachten die hem als zeer onbelangrijk voorkwam.

— Ik had daar natuurlijk volstrekt niet op tegen, zooals gij wel begrijpen kunt, vervolgde Courage. Van den eersten dag af was hun leven zeer regelmatig : Zij waren den geheelen dag thuis en soms ook een groot gedeelte van den avond. Zij aten meestal thuis, want daarop ben ik ook ingericht, omdat ik verscheidene kamers met pension verhuur. Ik kreeg hen maar zeer weinig te zien. Mijn dochter bracht meestal hun maaltijden binnen en zij verklaarden dat de heeren meestal nog al stil waren. Er stonden een paar half afgemaakte werktuigen en een kleine draaibank in de kamer, die met den voet in beweging kon worden gebracht en zij werkten gewoonlijk zeer hard, want zij zagen er steeds uit als negers.

Weer hield Courage even op ten einde een grooten rooden zakdoek uit zijn zak te halen en zich daarmee het voorhoofd af te wisschen.

— Is uw verhaal nog niet ten einde, vroeg Baxter. Ik ben benieuwd wat er nog meer

wonderlijks komt.

— Dat wil ik u juist mededeelen, mijnheer Baxter. Ik heb u al gezegd, dat mijn dochter een weinig ziekelijk is. Gisteren kreeg zij echter een toeval, die mij ernstig ongerust maakte. De huishoudster was uit voor een boodschap en in mijn verbouwereerdheid liep ik naar beneden om de hulp van mijn beide huurders in te roepen, van wie ik zeker wist dat ze thuis moesten zijn. Ik klopte op de deur maar kreeg volstrekt geen gehoor. Toen probeerde ik de deur te openen, maar zij was gesloten. Ik bedacht dat ik, als huisheer, van alle deuren in het huis een tweeden sleutel had en liep zoo hard ik kon weder naar boven, omdat ik nu werkelijk ook vreesde, dat er bij mijn nieuwe huurders iets was voorgevallen dat niet in orde was. De reservesleutels bevinden zich alle in een doos die in een weinig gebruikte kamer staat en zijn alle voorzien van een plaatje waarop het nummer van de deur staat aangegeven. Stel u mijn verbazing voor, mijnheer Baxter, toen ik tot de ontdekking moest komen dat de sleutel van de deur waarna ik zocht verdwenen was.

Nu scheen toch ook Baxter een weinig verrast te zijn.

Hij wentelde zijn reusachtige sigaar van den eenen mondhoek naar den anderen, en vroeg toen

— Zijt gij er volmaakt zeker van?

— Mijnheer Baxter, gij kunt u wel indenken dat ik mij zeer nauwkeurig van het verdwijnen van den sleutel op de hoogte heb gesteld, antwoordde Courage eenigszins ongeduldig.

— Wat hebt gij toen gedaan? vroeg Baxter.

— Ik liep zoo snel mogelijk de trap weder af en beukte met beide vuisten zoo hard ik kon op de kamerdeur. Ik kreeg echter geen gehoor.

— De woning had immers twee vertrekken? vroeg Baxter.

— Ja, mijnheer Baxter. Maar slechts de zitkamer komt met een deur op de gang uit. De slaapkamer is daar achter gelegen.

— Kunnen zij daar dan niet geweest zijn?

De kamerverhuurder keek verbaasd op.

— Wat zouden ze daar in 's hemels naam hebben moeten uitvoeren.

Baxter haalde met een wrevelig gebaarde schouders op.

— Als gij het niet weet, weet ik het nog veel minder. Ga voort als ik u verzoeken mag.

— Zelfs al waren zij in de slaapkamer geweest, mijnheer Baxter, dan hadden zij mij toch moeten hooren, want ik bonsde zoo hard op de deur, dat eenige bewoners van de derde verdieping op het geluid afkwamen. Daar ik mijn dochter niet zoo lang durfde alleen laten, snelde ik weder naar mijn eigen woning en verzocht een van mijn huurders even om onzen dokter te telefoneeren. Deze kwam dan ook een kwartier later, toen mijn dochter reeds weder wat beter was door de toepassing van een huismiddeltje dat een mijner burens mij verschaftte. Zoodra ik den dokter weder had uitgelaten, klopte ik opnieuw op de deur van mijn huurders. Tot mijn verbazing werd zij nu onmiddellijk open gedaan.

— Zij waren dus wel thuis geweest, riep Baxter triomphantelijk uit.

Courage fronste de wenkbrauwen.

— Barton, die mij glimlachend ontving, zeide, dat hij en Fryer zoo even waren thuis gekomen. Maar ik durf er op zweren, mijnheer Baxter, dat hij loog.

— Maar waarom zou hij gelogen hebben? riep Baxter uit.

Courage stond op en nam zijn hoed.

— Mijnheer Baxter, die vraag heb ik mij natuurlijk zelf ook reeds gesteld. Juist om er een antwoord op te ontvangen, heb ik mij tot u gewend.

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor 40
jaar met eene productie van 10000 per dag.
Thans meer dan 500000 per dag.

HOOFDSTUK II.

HET VERHAAL DOET DE RONDE.

Baxter beet zich op zijn nagels.

Van zijn hoek uit wierp Marholm een spottenden blik op zijn meester.

Het was hem volkomen duidelijk dat deze zaak voor zijn chef een put vol duistere geheimenissen was.

Inderdaad, nadat Baxter eenige oogenblikken zijn nagels had beknauwd, keek hij Arthur Courage met een aarzelenden blik aan en zeide :

— De bijzonderheden die gij mij hebt medegedeeld, klinken weliswaar een weinig eigenaardig als men hen in onderling verband beschouwt, maar het is toch zeer goed mogelijk dat wij hier slechts met een toevalligen samenloop van omstandigheden te doen hebben.

Courage keek den hoofdinspecteur eenige oogenblikken zwijgend aan.

Toen knikte hij eenige malen achtereen met zijn groot kaal hoofd en zeide :

Het is wel mogelijk, dat gij gelijk hebt, mijnheer Baxter. Mag ik weten wat gij mij zoudt aanraden ?

— Wat ik u zou aanraden mijn waarde heer ? Wel — afwachten, kalm afwachten, en als er dan iets geschiedt wat werkelijk de moeite waard, is, dan komt gij weder bij mij en dan zal ik niet nalaten den sterken arm der politie tot uw beschikking te stellen.

Courage schudde het hoofd, terwijl een eigenaardige glimlach om zijn lippen verscheen.

— De zaak is, mijnheer Baxter, dat ik u nog niet alles verteld heb, vervolgde hij.

— Is er dan nog meer gebeurd, vroeg Baxter.

— Dat zal ik u zeggen. Wat er geschied was, had mij zeer tegen de twee uitvinders ingenomen en ik verzocht hen dan ook, mijn huis aanstonds te verlaten.

— En deden zij dat ? vroeg Baxter gretig.

— Neen mijnheer, zij gaven mij zeer kalm ten antwoord dat zij in bijzijn van getuigen een maand huur hadden vooruit betaald, dat zij zich nimmer hadden schuldig gemaakt aan burengerecht, dat zij nooit door dronkenschap of iets dergelijks aanstoot hadden gegeven en dat ik dus niet het minste recht had, hen op straat te zetten, voor den huurtermijn van een maand verstreken was. En omdat ik geloof dat zij werkelijk in hun recht zijn ben ik hier gekomen, in de hoop dat gij mij in deze zaak raad zoudt kunnen geven.

— Maar, mijn waarde heer, daarvoor moet gij niet bij mij zijn, maar bij een advocaat, riep Baxter verheugd uit. Dat is de beste raad

dien ik u kan geven. Advocaten zijn zeer knappe menschen en zullen u zeker een advies kunnen geven waaraan gij wat hebt.

Baxter stond op zijn beurt op, stak zijn sigaar opnieuw aan, knikte zijn bezoeker toe en vervolgde :

— Dan blijft mij niets anders over mijn waarde heer Courage, dan u courage toe te wenschen ! ah, ah ! ik geloof dat dit een goede woordspeling is, niet waar Marholm, zoo wendde hij zich tot zijn secretaris. Help mij onthouden, dat ik haar vanavond in de Windsor Club vertel.

— Ik zal niet mankeeren, mijnheer Baxter, antwoordde Marholm met een zuur zoet lachje. Het was werkelijk een alleraardigste grap.

Het zal wel altijd een geheim blijven of de heer Courage zelf de grap ook zoo wel geslaagd vond. Want hij had zich reeds omgedraaid en had het vertrek verlaten, na een blik op den hoofdinspecteur geworpen te hebben, die dezen heer misschien zou hebben gegriefd als hij hem had gezien.

Zoodra de deur achter den kamerverhuurder was dichtgevallen, begon Baxter het groote vertrek op en neer te loopen, terwijl hij nu en dan zijn armen ten hemel hief.

— Het is niet om te gelooven, Marholm, wat er somtijds van onze politiebeambten gevergd wordt.

— Zegt u dat wel, mijnheer Baxter, bevestigde Marholm met een uitgestreken gelaat. Ik vraag mij wel eens af, hoe gij dien zwaren arbeid toch uithoudt !

— Dat is mijn stalen energie, Marholm ! riep Baxter zegevierend uit. Als ik die niet bezat, dan zag het er hier op het hoofdbureau treurig uit ! Maar intusschen moet ik toch maar het zinloos gepraat aanhooren van menschen die mij volstrekt niets hebben mede te deelen, en die mij van mijn werk afhouden !

— Geloof gij werkelijk, mijnheer Baxter, dat die Courage zich noodeloos ongerust maakte ? vroeg Marholm aarzelend.

— Dat spreekt van zelf ! En al was het niet zoo — dan behoorde hij zich toch tot een advocaat te wenden, zooals ik hem ook te kennen heb gegeven ! Het is een toevallige samenloop van omstandigheden, al erken ik dat het geval niet geheel zonder beteekenis is ! Maar zooals ik reeds opmerkte — de kamerverhuurder kan op dit oogenblik niets anders doen, dan rustig af te wachten tot de maand

verstreken is, en dan zijn huurders er uit te werpen.

De hoofdinspecteur haalde een onmetelijk horloge uit zijn zak en wierp er een blik op.

— Het is hoog tijd, dat ik eens een luchtje ga scheppen, Marholm, zeide hij. Het gepraat van dien man heeft mij zoo warm gemaakt, dat ik het niet langer uithoud!

Marholm wist zeer goed, dat het luchtje, hetwelk de heer Baxter zich voornam te gaan scheppen, te vinden was in een zeker café in de Oxford Street, maar hij wachtte er zich wel voor, van die wetenschap blijkt te geven en vergenoegde er zich mede te herhalen, dat het zeer warm was, en dat een wandeling zijn chef zeker goed zou doen.

Zoo kuierde dus de hoofdinspecteur eenige minuten later weg en richtte zijn schreden naar zijn geliefkoosd café, waar tien minuten later het geval-Courage in geuren en kleuren was verteld.

Na de warmte te hebben bestreden met eenige glazen port, begaf de heer Baxter zich naar zijn woning, die op een honderd tal schreden van Scotland Yard was gelegen en waar zijn huishoudster hem niet zeer vriendelijk ontving, daar hij ruim een kwartier over tijd was.

De hoofdinspecteur nuttigde zijn maaltijd in gezelschap van deze waardige dame en kleedde zich vervolgens, om zich naar de Windsor Club te begeven, waarvan hij een der meest getrouwe leden was.

In de groote conversatiezaal vond hij reeds een groot aantal leden aanwezig, en tevens den vice-president der club, Lord William Aberdeen, en diens onafscheidelijke vriend, Charles Brand, jonger dan de eerste en met een zacht uiterlijk en vriendelijke blauwe oogen.

Verscheidene jaren had Baxter deze beide heeren reeds hier ontmoet. Hij had herhaaldelijk met hen gekaart in de speelzaal, naast de conversatiezaal — maar nimmer zou de hoofdinspecteur er ook maar een seconde aan gedacht hebben, dat hij zich al die keeren in gezelschap had bevonden van niemand anders dan John Raffles, den Grooten Onbekende, dien hij reeds vele jaren met den moed der wanhoop achtervolgde, en erop zijn best slechts in geslaagd was, hem eenige uren in de gevangenis te houden!

En toch was het zoo!

Deze edelman, in geheel Londen bekend om zijn soms buitensporige giften aan allerlei liefdadige instellingen, was niemand anders dan de gentleman-inbreker, Lord Lister, de schrik van alle Londensche politie-beambten, de nachtmerrie van Phileas Baxter!

Zooals hij daar nu echter achter de groote tafel in het midden van het ruime vertrek zat, geleek hij op een dier salonfiguren, door den teekenaar Gibson zoo geestig en raak weergegeven.

Baxter stevende dadelijk naar de groote middentafel en riep al uit de verte:

— Ik geloof, dat ik een interessante puzzle voor u heb, mijne heeren, waarover gij mij eens uw oordeel moet zeggen. Ik zie met genoegen, dat zich hier eenige advokaten bevinden, die hun krachten eens aan het vraagstuk kunnen wijden, dat ik hun zal voor leggen.

Nieuwsgierig drongen verscheidene leden om den hoofdinspecteur heen.

Alleen Raffles had zich niet bewogen.

Hij wist uit ondervinding, dat de verhalen van den heer Baxter meestal zeer weinig om het lijf hadden, en dat hij zijn tijd beter kon besteden met een partij whist in de speelzaal.

Niettemin bleef hij zitten — en door dit te doen geraakte hij in een der spannendste avonturen, welke hij ooit heeft medegemaakt.

Baxter was gaan zitten, had een zijner reusachtige sigaren opgestoken, en strekte zijn lange beenen behaaglijk uit.

Nadat hij een teug van de whisky-soda had genomen, welke hem door een der bedienden was gebracht, deed hij op breedsprakige wijze het verhaal van de gebeurtenissen, welke ons reeds bekend zijn.

Alle leden hadden zwijgend toegelusterd, en slechts een der advokaten was den verhalen eenige malen in de rede gevallen.

Toen hij gereed was, riep Baxter triomphantelijk uit:

— Had ik geen gelijk met te zeggen, dat het een zaak voor een advokaat was?

— Ongetwijfeld, zeide een der rechtsgeleerden. Maar toch geloof ik dat het aan den beste onzer noeilijk zou vallen, in deze zaak voor den kamerverhuurder te pleiten! De man heeft niet het minste recht, om zulk een bagatel zijn huurders buiten de deur te zetten!

— Iets dergelijks heb ik hem ook doen opmerken, mijnheer Whitewasch, zeide Baxter. Om u de waarheid te zeggen, kostte het mij moeite, den man met zijn praatjes niet buiten de deur te laten zetten, en hem tot het einde aan te hooren.

— Heb ik u niet hooren zeggen, zoo liet zich nu de heldere stem van den vice-president hooren, dat die beide huurders zich ophielden met uitvindingen?

— Inderdaad, mylord, antwoordde Baxter. En ik heb niet de minste reden, aan de ge-

loofwaardigheid van die mannen te twijfelen!

— Ik geef u volkomen gelijk, mijnheer Baxter, hernam Raffles op peinzenden toon, terwijl hij zijn blanke handen aan een inspectie onderwierp. En die mijnheer Luggage, of hoe hij anders heeten mag, schijnt mij een groote praatjesmaker te zijn!

— Ik ben blij, dat gij dit met mij eens zijt, mylord! riep Baxter verheugd uit.

Charles had zijn vriend een snellen blik toegeworpen. Aan den klank van diens stem had hij duidelijk gehoord, dat Raffles den spot met den hoofdinspecteur dreef, maar het was hem niet recht helder, in welk opzicht de man van Scotland Yard zich zou hebben vergist.

Het zou niet lang duren, of hij zou het begrijpen.

Raffles stond langzaam op, en wendde zich tot Charles met de opmerking:

— Mijnheer Brand, ik heb nog een afspraak met graaf Londonderry, wil jij even voor de auto zorgen!

— Natuurlijk mylord! antwoordde Charles.

Hij verliet het vertrek, spoedig gevolgd door Raffles.

In de reusachtige vestibule troffen zij elkander weder.

Bedienden schoten toe, om hun jassen aan te reiken, en spoedig stonden zij op straat, waar een prachtige auto stond te wachten.

Henderson, de trouwe chauffeur van Raffles, zat achter het stuurwiel.

— Naar huis, Henderson, beval Raffles.

De beide vrienden stapten in, en de wagen zette zich in beweging.

Eenigen tijd zaten zij zwijgend naast elkaar.

Toen begon Charles:

— Onze vriend Baxter is een unicum in het vertellen van onbeteekenende verhalen! Vanavond was hij weer bijzonder op dreef!

Raffles schudde het hoofd.

— De man wist zelf niet in het minst, van welk groot belang zijn mededeelingen waren, jongelief!

— Wat zeg je daar! riep Charles verbaasd uit. Geloof je dan, dat er iets achter zit?

— Daar ben ik bijna zeker van! Die kamerverhuurder is blijkbaar een schrander man, die heel goed heeft ingezien, dat er met zijn huurders iets niet in den haak moest zijn!

— Maar wat dan toch? vroeg Charles. Het feit, dat zij zich opsluiten kan toch niet zoo verwonderlijk zijn, waar wij immers te doen hebben met uitvinders, wie er alles aan gelegen moet zijn, hun uitvindingen tegen onbescheiden blikken te beveiligen!

— Ongetwijfeld! Het zonderlinge zit hem dan ook niet in het opsluiten, maar in de omstandigheid, dat de kamerverhuurder in het geheel geen antwoord heeft gekregen op zijn kloppen, dat echter op de derde verdieping gehoord is, zooals je zoeven uit den mond van onzen vriend Baxter hebt kunnen hooren!

De jonge man knikte nadenkend.

— Ja, — daar heb je gelijk in — dat is zeker opvallend! Maar kunnen zij werkelijk de deur niet zijn uitgeweest?

— De kamerverhuurder zeide van neen! En hij kan het toch wel het beste weten! Bovendien hebben we nog het geval met den gestolen sleutel!

— Wacht eens even, hernam Charles lachend. Jij praat nu dadelijk van „den gestolen sleutel”, maar als wij nu maar eens eerst spraken van den „verdwenen” sleutel.

Raffles haalde de schouders op.

— Verdwenen of gestolen — ik geloof dat er in het onderhavige geval niet veel onderscheid tusschen is, in verband met het overige: het vruchteloos kloppen de blijkbare leugen van de twee uitvinders en andere dingen, is het toch zeker van gewicht, dat die sleutel verdwenen is! Als ik achterdochtig van aard was dan zou ik bijna gelooven, dat die sleutel werd weggenomen om te voorkomen, dat de kamerverhuurder onverhoeds het vertrek van de beide uitvinders kon binnentreden! Zij waren blijkbaar op alle gebeurlijkheden voorbereid.

— Voorbereid? riep Charles verbaasd uit. Maar beste Edward, je spreekt alsof je die menschen van wonder wat verdenkt!

— Dat doe ik ook, hernam Raffles kalm.

— Maar van wat dan, in 's hemelsnaam? riep de jonge man uit.

— Daarop kan ik je geen antwoord geven, beste Charles — en omdat ik een ingekankerden hekel heb aan onbeantwoorde vragen, zullen wij de zaak onderzoeken!

De DUBEC Cigaretten

zijn het succes der Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

HOOFDSTUK III.

RAFFLES OP ONDERZOEK UIT.

Den volgenden dag omtreks twee uur in den middag, legde Raffles in zijn slaapkamer de laatste hand aan zijn vermomming, terwijl Charles toekeek.

De Groote Onbekende had zich volkomen onkenbaar gemaakt!

Zijn weelderig hoofdhaar was verborgen onder een uitstekend nagemaakte pruik.

Hij droeg een pak van zwart laken, en een dikke aktentasch, benevens een zwarte wandelstok lag op de tafel gereed.

— En wat stel je eigenlijk voor! zeide Charles die de gedaanteverwisseling vol bewondering had gadeslagen.

— Ik ben kooper van uitvindingspatenten, antwoordde Raffles met een krakende stem die Charles in een lach deed schieten.

— Je bent dus werkelijk voornemens je plan ten uitvoer te brengen? ging hij voort.

Raffles keek Charles glimlachend aan en vroeg:

— Heb je wel eens opgemerkt, dat ik ooit een voornemen onuitgevoerd liet?

— Neen, dat moet ik erkennen, riep Charles uit. Het spijt me, dat ik niet met je mee kan gaan!

— Dat zal later nog wel eens gebeuren! Waar is mijn revolver?

Charles overhandigde hem het gereedliggende wapen.

— Denk je het noodig te hebben? vroeg hij.

— Men kan nooit weten! zeg ik met Bernard Shaw.

Hij liet het wapen in zijn zak glijden, zette zijn hoed op nam den wandelstok ter hand, klemde de groote lederen tasch onder den arm en knikte Charles toe.

— Over een paar uren hoop ik terug te zijn, misschien reeds veel vroeger!

— Begeef je niet noodeloos in gevaar, zeide Charles ernstig.

Raffles antwoordde met eenige nauwelijks verstaanbare woorden en had het volgende oogenblik het vertrek verlaten.

Hij verliet de villa door het park en de kleine deur in den langen tuinmuur, waardoor hij zeker was, dat hij niet zou worden opgemerkt.

De geheel verlaten zijstraat volgend, bereikte hij de Cromwellstreet, waar hij een huurauto aanriep.

Hij gaf den chauffeur het adres van den kamerverhuurder op en twintig minuten later stond de auto voor een groot huurhuis in de

Regentstraat stil.

Raffles zond den man weg en belde aan.

De deur werd geopend door een lange tanige vrouw van omstreeks 50-jarigen leeftijd, in wie Raffles aanstonds de huishoudster herkende, waarvan Baxter den vorigen avond gesproken had.

— Zijn de heeren Fryer en Barton thuis, miss? vroeg Raffles, terwijl hij beleefd zijn hoed afnam.

— Ik geloof het wel, mijnheer, antwoordde de huishoudster.

— En mijnheer Courage? Dien zou ik dan van te voren gaarne even spreken.

— Ja, mijnheer is ook thuis, wees zoo goed binnen te komen.

Raffles trad binnen.

De huishoudster liet hem in een kleine eenvoudige gemeubelde ontvangkamer.

Vijf minuten later trad Arthur Courage het vertrek binnen, met een kalotje achter op het hoofd geschoven en een pijp in den mond.

Hij keek den bezoeker tamelijk verbaasd aan en wees hem zwijgend een stoel.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, dat ik u kom storen, mijnheer Courage, maar het is misschien in uw eigen belang!

De kamerverhuurder nam de pijp uit zijn mond en keek Raffles eenigszins onthutst aan.

— Gij hebt uw naam nog niet genoemd, mijnheer, zeide hij.

— Dat heb ik met opzet gedaan, mijnheer, hernam Raffles glimlachend.

Hij boog zich voorover, liet zijn stem dalen en zeide:

— Ik ben van de politie!

Courage schoof zijn stoel een eind achteruit en zeide toen eenigszins minachtend:

— Mijnheer Baxter is dan zeker van inzicht veranderd. Hij acht dus de zaak niet zoo onbelangrijk als hij gisteren voorgaf?

Raffles schudde het hoofd.

— Dat is de quaestie niet vervolgde hij op gedempten toon. Ik zal u zeggen hoe het in elkaar zit. Ik hoorde op Scotland Yard van de zonderlinge geschiedenis en ik begreep aanstonds dat er wel meer achter zou zitten dan mijnheer Baxter gelooft!

— Dat pleit voor uw gezond verstand, mijnheer. Gij zijt zeker detective?

Raffles sloeg de lapel van zijn jas om en

liet de ronde detectivemedaille zien.

— Gij zijt dus van de zaak op de hoogte? vroeg de kamerverhuurder.

— Dat is te zeggen, ik weet er van wat u mijnheer Baxter heeft verteld, maar meer niet! Ik ben ook in het geheel niet door hem gezonden maar wenschte deze zaak op mijn eigen gezag te onderzoeken! Er heerscht vrij groote concurrentie onder onze detectiven, en gij begrijpt dus wel, dat ik gaarne deze zaak zou ophelderen!

De kamerverhuurder knikte.

Hij blies een dikke rookwolk uit en zeide:

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, mijnheer. Nu, ik ben blij, dat ik een verstandig politiebeambte heb gevonden, die de zaak niet als een bagatel beschouwt. Zeg mij slechts in welk opzicht ik u van dienst zou kunnen zijn.

— O, ik zal u slechts zeer weinig moeite veroorzaken, mijnheer Courage, hernam Raffles, ik moet beginnen met u te vragen, of gij soms reeds een nieuwen sleutel van de kamerdeur hebt laten maken?

Courage sloeg op zijn zak.

— Daar zit hij in, mijnheer, riep hij triomfantelijk uit. Dien heb ik dadelijk door onzen smid laten maken, nadat ik den reserve-sleutel miste!

— Weten uw huurders dat?

— Ziet gij mij voor zoo dom aan? Neen, ik heb het zeer stil laten doen, zonder dat zij het bemerkt hebben!

— Uitstekend, mijnheer Courage, gij zijt een slimme vos en gij zoudt geloof ik als detective geen slecht figuur maken!

De kamerverhuurder glimlachte gevleid en zeide:

— Wilt gij gebruik maken van den sleutel?

— Dat zal er van afhangen, mijnheer Courage. Ik zou u het volgende willen voorstellen. Ik ben thans vermomd als agent in uitvinderspatenten. Ik kom de beide heeren bezoeken, om hen te vragen of zij geen zaken met mij kunnen doen. Dat kan natuurlijk volstrekt geen argwaan baren! Gij gaat met mij mede naar hun kamer — wij kloppen aan — als wij in het geheel geen gehoor krijgen, opent gij de deur met uw sleutel en als zij onverwacht toch nog te voorschijn mochten komen, dan zegt gij doodeenvoudig, dat de deur volstrekt niet afgesloten was. en dat gij dacht dat de heeren in de slaapkamer zouden zijn.

— Dat is een uitstekend plan, mijnheer en ik ben geheel tot uw dienst! riep de kamerverhuurder uit.

Zij stonden beiden op en behoefden slechts

de vestibule over te steken om de vertrekken van de beide uitvinders te bereiken.

Zij hadden met opzet zoo zacht mogelijk geloopt.

Raffles bukte zich en wierp een blik door het sleutelgat.

Toen richtte hij zich weder op en de kamerverhuurder zag dat er een uitdrukking van verbazing in de oogen van den gewaanden detective lag.

Raffles bracht zijn mond dicht bij het oor van Courage en fluisterde:

— Hoort gij niets?

De kamerverhuurder luisterde scherp toe en schudde toen ontkennend het hoofd.

Raffles wees op het sleutelgat.

Courage bukte zich en legde er zijn oor tegen.

Hij bleef even in deze houding staan en richtte zich toen weder op.

Hij nam Raffles ter zijde en fluisterde hem in:

— Ik weet wat het is! Zij hebben een motor in de kamer, die is aangesloten op onze elektrische leiding en die een kleine draaibank drijft.

— Dat is zeer goed mogelijk, — maar het geluid wat ik daar hoor is niet van een draaibank, maar van een....

Raffles hield plotseling op.

Hij bedacht bijtijds, dat het beter was den kamerverhuurder voorloopig niet in kennis te stellen van zijn ontdekking.

Hij fluisterde dan ook onverschillig:

— Ik dacht dat het het geluid van een soort schroef was een luchtschroef, weet ge! Maar nu iets anders — er loopt daar binnen iemand heen en weer. Ik zal nogmaals aanbellen en dan zeer luide naar een van de heeren Fryer en Barton vragen.

Courage schudde het hoofd met een bedenkelijke uitdrukking op zijn gelaat.

— Dat zou misschien gevaarlijk zijn, mijnheer — zij kunnen van uit hun raam gemakkelijk de stoep zien en het is zeer goed mogelijk dat zij u zoeven hebben zien aanbellen!

Raffles maakte bij zichzelf de opmerking, dat deze kamerverhuurder niet van gezond verstand ontbloot was, en zeide toen:

— Gij hebt volkomen gelijk, mijn waarde heer. welnu. dan blijft er niets anders over dan dat gij aanklopt en belet voor mij vraagt.

Courage trad op de deur toe, terwijl Raffles op een paar passen afstand met den hoed in de hand bleef wachten.

De kamerverhuurder klopte aan.

Een oogenblik later werd de sleutel van binnen in het slot omgedraaid en ging de deur open.

Het gelaat van een man van omstreeks 30-jarigen leeftijd, met een laag voorhoofd en schuwe oogen, verscheen voor de deurkier.

— Wat wilt gij? vroeg hij brommend.

— Mijnheer Fryer, daar is een heer voor u, die u over dringende zaken wenscht te spreken. Hij handelt in patenten en wie weet kunt gij wat aan hem verdienen, voegde hij er op fluisterenden toon aan toe.

Fryer wierp een blik op den wachtenden agent.

Hij was blijkbaar in beraad wat hij zou doen.

Aanstands trad Raffles naar voren, uit vrees, dat de man hem zou wegzenden.

— Sta mij toe, dat ik mij even aan u voorstel, zeide hij. Mijn naam is: George Grover, agent in uitvindingspatenten! Ik betaal zeer hooge prijzen voor uitvindingen, al zijn ze schijnbaar van geringe beteekenis!

— Hoe weet gij dat ik hier woon? vroeg Fryer met een wantrouwend blik op zijn bezoeker.

Maar nu kwam de kamerverhuurder tusschen beiden.

Hij riep haastig:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Fryer, maar ik heb volstrekt geen geheim van uw beroep gemaakt, zoiets wordt dadelijk bekend. Gij moet niet vergeten, dat ik dertig huurders in huis heb, die zoiets dadelijk uitbrengen!

Fryer bromde iets.

Hij scheen nog even na te denken en zeide toen:

— Nu, kom maar even binnen, ofschoon ik niet geloof, dat ik op het oogenblik iets voor u heb!

Hij deed de deur voor zijn bezoeker open en Raffles trad binnen.

Fryer deed de deur achter hem dicht en draaide den sleutel in het slot om.

Raffles bevond zich in een groot en eenvoudig gemeubeld vertrek.

Het eerste wat hem opviel was dat het zonderlinge gebrom had opgehouden.

Het vertrek was door een breede vleugel-deur gescheiden van de daar achter gelegen slaapkamer.

Dicht bij een der wanden stond een kleine motor, met een draad en een stopkontakt aan de elektrische leiding gekoppeld.

Met een snellen blik had Raffles gezien, dat het snoer, hetwelk om de snaarschijf van de motor liep, door twee kleine gaten in de tusschendeur liep.

Daar hij echter zeer goed gevoelde, hoe de blik van den uitvinder hem geen oogenblik verliet, keek hij spoedig naar iets anders.

Zoo zag hij dat de motor inderdaad ook gekoppeld kon worden aan een kleine draaibank.

Op het oogenblik bevond zich tusschen de beide centreerklauwen van het toestel een stalen werkstuk, voor de helft afgedraaid.

Raffles trad er op toe en riep bewonderend uit:

— Een mooi werkstuk, mijnheer! Een mooi werkstuk! Ik houd van uitvinders die alle stukken, welke zij noodig hebben, zelve vervaardigen en zich niet tot smids en instrumentmakers behoeven te wenden!

George Fryer bromde iets onverstaanbaars.

Hij trommelde ongeduldig met zijn sterke knokkels op het blad van zijn kleine werktafel.

Raffles deed echter of hij niets zag en vroeg, terwijl hij zich in den stoel liet vallen:

— En laat mij nu eens zien welke plannen gij zoo al hebt, mijn waarde heer.

— Ik zeide u al dat het op het oogenblik niet veel te beteekenen heeft, hernam de uitvinder knorrig. Mijn vriend en ik zijn op het oogenblik bezig om een uitvinding af te maken, waarvan wij het patent reeds verkocht hebben! Ik heb op het oogenblik niet veel in portefeuille.

— Dat is jammer! Dat is werkelijk heel jammer! riep Raffles uit. Uw vriend mijnheer Herbert Barton is zeker niet thuis? Misschien kon hij mij wel wat verkoopen!

— Neen, mijnheer Grover, riep Fryer ongeduldig, mijn vriend is de deur uitgegaan, het kan zeer lang duren, eer hij terugkomt, en ik ben zeker dat uw tijd te kostbaar is om....

Hij kon zijn zin niet afmaken.

Want juist op dit oogenblik ging de eene helft van de deur naar de slaapkamer open en kwam er een tamelijk groezelig hoofd om den hoek kijken.

— Zeg eens Jim, klonk de stem van den man, aan wien dit hoofd behoorde, wij schieten al aardig op en....

Maar plotseling zweeg de stem weder.

Fryer was opgestaan en had eenige snelle passen naar de deur gedaan.

— Er is bezoek, Herbert, riep Fryer op grommigen toon.

De compagnon van den uitvinder trad binnen en keek Raffles met twee doordringende koolzwarte oogen verre van vriendelijk aan.

Toen wendde hij zich tot zijn makker met de vraag:

— Wie is die heer?

— Mijnheer George Grover, kooper van patenten, antwoordde Fryer met nauwelijks

verkropte woede. Maar ik dacht — ik meende, dat je uit was!

Barton lachte onnoozel en antwoordde:

— Ik ben een half uur geleden teruggekomen, zonder dat je het wist, George! Ik was in de slaapkamer om onze nieuwe schroef te probeeren!

Raffles deed alsof hem dit geheele korte gesprek niet aanging.

Hij snuffelde wat in zijn lederen portefeuille en nam hier en daar een zonderling uitziend werktuig op.

Toen stond hij op en begon:

— Het is werkelijk heel jammer, heeren, dat ge mij moet teleurstellen! Ge weet dus zeker dat gij niets voor me hebt?

— Ja, Mijnheer Grover, gij behoeft verder geen moeite te doen.

— Het spijt mij, hernam Raffles, ik hoop echter dat ik later niet vruchteloos bij u zal aankloppen, neem mij niet kwalijk, heeren, dat ik u in uw interessante bezigheden gestoord heb!

Fryer wierp den gewaanden agent een duister blik toe, terwijl Barton bezig was zijn smerige handen een weinig schoon te wrijven aan een oude lap.

Raffles had zijn portefeuille weder dicht gemaakt en schoof nu met veel buigingen weder naar de deur.

Hij greep de kruk en wilde haar openen, maar scheen zich te bedenken.

— Dat is waar ook, zeide hij lachend. Gij hebt ons opgesloten. Hij draaide den sleutel om, opende de deur, en stond het volgende oogenblik op de gang.

De beide uitvinders waren onbeweeglijk op dezelfde plaats blijven staan, en keken hun bezoeker zwijgend na.

Raffles hoorde hoe de sleutel weder in het slot werd omgedraaid en dadelijk daarop het

geluid van een gedempte, maar blijkbaar heftige woordenwisseling.

Hij keek om zich heen en zag spoedig den kamerverhuurder komen aanloopen.

— Wel, mijnheer, vroeg de man fluisterend, met een angstige uitdrukking op zijn gelaat.

Raffles nam hem mede naar de kleine ontvangkamer en zeide op ernstigen toon:

— Er is hier zeker iets niet in orde, mijn waarde heer! Wat het echter is kan ik u nog niet zeggen. Daartoe is het noodig dat ik mijn onderzoek nog verder voortzet.

— En wat moet ik doen?

— In de eerste plaats moogt gij door niets verraden dat gij uw huurders wantrouwt, — en in de tweede plaats moet gij maar rustig afwachten tot gij iets naders van mij hoort!

— Maar dreigt mij dan geen persoonlijk gevaar, mijnheer, riep de kamerverhuurder uit.

— Niet het minste, mijnheer Courage, dat kan ik u plechtig verzekeren, zeide Raffles.

Een zucht van verlichting ontsnapte den braven kamerverhuurder.

— Nu, dat is alweer zooveel gewonnen, zeide hij. Dan mogen zij verder doen wat zij verkiesen! Zij hebben een maand huur vooruit betaald, en een ruime huur ook — en de rest is voor mij van geen belang!

Er verscheen een zonderlinge glimlach om de lippen van Raffles, die echter weer spoedig verdween.

Het is de beste opvatting welke gij van de zaak kunt hebben, mijn waarde heer Courage! Dan blijft mij verder niets meer over dan voorloopig afscheid van u te nemen en — u te verzoeken den reservesleutel gedurende eenige dagen aan mij af te staan!

— Met genoegen — maar waarom?

— Om in geval van nood, de heeren daar binnen te kunnen overvallen, mijn waarde!

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret: Rookt dan de

DUBEC Cigaretten:

HOOFDSTUK IV.

DE JUWELIERSWINKEL.

Een oogenblik later stond Raffles weder op straat.

Hij nam aanstonds den trippelenden gang van den agent aan en liep voorbij de ramen van de huiskamer en voorbij de slaapkamer van de beide uitvinders.

Ofschoon hij er zich wel voor wachtte een blik naar binnen te werpen, had hij zeer duidelijk de gewaarwording dat twee paar oogen hem van achter de vitragegordijnen nastaalden.

Hij bereikte zoo het naastgelegen huis — bedacht zich even — ging snel de stoep op en belde aan.

De deur werd geopend door een keurig net dienstmeisje.

— Wat verlangt gij, mijnheer? vroeg zij.

— Ik wilde weten, lief kind, of hier nog kamers te huur zijn? Men heeft mij dit huis aangewezen, omdat er zulke goede kamers te krijgen zijn!

Het dienstmeisje haalde ongeduldig de schouders op.

— Ziet dit huis er uit als een huurkazerne? vroeg zij snibbig. Dat kan men toch van buiten wel zien, dunkt mij! Gij zijt zeker geen deftige huizen gewend! Een paar dagen geleden, mijnheer, zijn hier ook al twee heeren geweest, die hier volstrekt kamers wilden huren! Zij wonen nu hiernaast, bij Courage!

— O, neem mij dan vooral niet kwalijk, lief kind! Men had mij toch bepaald gezegd, dat hier kamers te huur waren!

— Dan heeft men u eenvoudig voor den gek gehouden, mijnheer! Ga maar eens bij Courage vragen — misschien heeft hij nog wel een kamer vrij!

— Dank je voor den goeden raad, meisje! Ik hoop er gebruik van te maken!

Raffles nam beleefd zijn hoed af en vertrok.

Hij slenterde langzaam verder, als iemand die niet weet, wat hij met zijn tijd zal beginnen.

Maar intusschen gleden zijn scherpe blikken snel en onderzoekend over de omgeving rond.

Voor het huis naast dat waar hij zooeven had aangebeld bleef hij staan, teneinde een sigaar uit zijn koker te nemen en die aan te steken.

Hij stond voor een grooten juwelierswinkel.

Raffles grinnikte zachtjes in zich zelf.

— Ik had het wel gedacht, bromde hij binnensmonds.

Terwijl hij zijn koker weder wegstak wierp

hij een blik door de glinsterende spiegelruiten.

Hij moest even wachten tot hij een goede plaats kon krijgen, want er stond een vrij groot aantal nieuwsgierigen voor den winkel.

— Waar zouden die meuschen zoo ingespanssen naar kijken? vroeg Raffles zichzelf af.

Hij wierp een blik op den firmanaam, die in zwaar vergulde letters in den gevel was aangebracht.

— Maar dat is waar ook, zeide hij, plotseling half in zichzelf. Hoe kan ik dat vergeten hebben! Ik sta hier voor den winkel van Latham en Grundy, die gedurende eenige dagen de juweelen van den keizer van Siam zouden tentoonstellen! Ik geloof dat er langzamerhand tekening in de zaak begint te komen. Ik begin langzamerhand licht te zien!

Hij wachtte geduldig tot hij zich een plaatsje had weten te veroveren, vlak voor de groote spiegelruit.

Hij had zich niet bedrogen!

Op een kussen van donker blauw fluweel lagen de prachtige juweelen; een diamanten kruis, en een zeer rijk versierde kroon, welke de keizer van Siam eenigen tijd geleden in Engeland had besteld bij de heeren Latham en Grundy.

De sieraden bestonden voor het meerendeel uit fraaie diamanten en de kroon moest minstens dertig duizend pond sterling waard zijn.

Nu herinnerde Raffles zich plotseling de bijzonderheden betreffende deze kostelijke juweelen, welke bij eenigen tijd geleden in de Times had gelezen.

De meeste diamanten in de kroon waren door den keizer zelf geleverd en de overige waren uit de beroemde De Beersmijn, en te Amsterdam geslepen.

De samenstelling was echter geheel toevertrouwd aan de heeren Latham en Grundy en zij hadden zich van die taak op schitterende wijze gekweten.

Een oogenblik bleef Raffles vol bewondering voor het schoone sieraad staan.

Toen scheen hem plotseling iets in te vallen.

Hij deed een paar stappen ter zijde en richtte, zonder dat het opviel, den grooten zwaren knop van zijn wandelstok, die niets anders was dan een geheim, zeer klein, maar uitstekend werkend fotografeertoestel op de diamanten kroon.

Hij haalde den sluiters van het kleine toestel over, nadat hij den wandelstok goed stil

had doen rusten op de koperen balustrade die langs het raam liep.

Hij herhaalde deze bewerking nog twee maal, telkens van een ander standpunt, grifte zich den vorm van de kroon nog eens zeer duidelijk in het geheugen — en was er nu zeker van, dat hij het sieraad tot in zijn minste bijzonderheden zou kunnen nateekenen!

Tevreden ging hij verder.

Toen hij een honderdtal meters verder nog eens omkeek, meende hij aan de overzijde van de straat Fryer en Barton, de zoogenaamde uitvinders te zien.

Voor hij zich echter nader daarvan had kunnen overtuigen, maakten zij rechtsomkeert en verdwenen uit het gezicht.

— Ik had liever gewild, dat zij mij niet meer gezien hadden, bromde Raffles. Nu, er is weinig meer aan te doen, ik zal er mij in moeten schikken.

Hij verhaastte zijn schreden en riep een huurauto aan, die hem spoedig tot op eenige meters afstand van zijn villa bracht.

Hij stapte uit, betaalde den chauffeur en bereikte ongezien de kleine tuinpoort.

Eenige minuten later zat hij tegenover Charles in de bibliotheek, nadat hij zijn vermomming had afgelegd.

Deze keek hem vol verwachting aan.

— Is alles goed afgelopen? vroeg hij.

— Ik kon het niet beter verlangen!

— Hebben zij geen achterdocht gekoesterd?

— Wat dat betreft — daarop kan ik je tot mijn spijt niet onvoorwaardelijk bevestigend antwoorden! Ik vrees integendeel, dat de heeren mij niet te best vertrouwden en mij zijn nagegaan.

— Dat is leelijker, riep Charles verschrikt uit. Je weet toch wel zeker, dat ze je tot hier niet gevolgd zijn?

— Dat is volkomen uitgesloten!

— Zooveel te beter! En vertel mij nu een spoedig — heb je werkelijk iets verdachts ontdekt?

— Als het verdacht is om uit het eene huis onder het tweede door een onderaardsche gang naar een derde te graven, dan kan ik je vraag volmondig bevestigen!

— Goede hemel, riep Charles verbaasd uit! Wat willen de kerels dan in dat derde huis uitvoeren?

— O, daar moet je niet zoo min over denken — want dat derde huis is een juwelierswinkel van de heeren Latham en Grundy.

Charles slaakte een kreet van verwondering.

— En hebben die zoogenaamde uitvinders het daar op voorzien?

— Ja, en meer speciaal op een prachtige

diamanten kroon, bestemd voor den keizer van Siam, en waarvan reeds een paar foto's in de geïllustreerde bladen hebben gestaan.

— Jawel, ik herinner het mij zeer goed, riep Charles. Het moet een buitengewoon kostbaar stuk zijn!

— Ik schat het op dertig duizend pond sterling!

— Je hebt het dus gezien?

— Het lag in de uitstalkast!

— Dat lijkt mij erg gevaarlijk toe.

— Niet zoo bijzonder — er hielden twee bedienden de wacht bij!

— En — hoe heb je dien aanslag ontdekt?

— O, dat ging vrij gemakkelijk! Zoodra onze vriend Courage, die tusschen haakjes een zeer slim heerschap schijnt te zijn, mij voor zijn kamerdeur had gebracht, hoorde ik een eigenaardig gezoem. Ik herkende het geluid onmiddellijk omdat het afkomstig is van een toestel zooals wij er ook een hebben in ons geheim laboratorium, namelijk van een luchtververscher. Natuurlijk bracht mij dat onmiddellijk op het denkbeeld van een onderaardsche gang! Een van de heeren, Fryer, ontving mij. Laat ik er aanstonds aan toe voegen dat de ontvangst niet bepaald uitbundig van hartelijkheid was!

— Neen, dat kan ik mij levendig voorstellen, zeide Charles glimlachend.

— Hij vroeg wat ik wenschte en ik vertelde hem, dat ik uitvindingen kwam opkopen. Ik bemerkte echter al heel spoedig dat onze man niets te verkoopen had, om de afdoende reden dat hij niets had uitgevonden! Maar op een korte wandeling door het vertrek, vond ik daarentegen eenige voorwerpen die ons beiden zeer bekend zijn — het waren namelijk inbrekerswerktuigen en ik moet bekennen dat ze van voortreffelijke hoedanigheid waren.

— En verder?

— O, er was nog heel wat meer! Het zonderlinge zoemend geluid was namelijk eensklaps opgehouden nadat ik de kamer was binnengetreten. Maar nog zag ik het snoer trillen, dat van een kleine motor door twee gaten in de tusschendeur rondom de as van den ventilator liep, bestemd om de lucht in de gang te ververschen. Maar dat was nog het mooiste niet! Fryer beweerde namelijk dat zijn compagnon niet thuis was — maar ik was er nog nauwelijks enkele minuten of de heer Barton stak een hoofd als van een neger om de deur, sprak zijn vriend George Fryer met den naam van Jim aan en gaf te kennen dat zij „al aardig opschoten“!

Charles barstte in lachen uit.

— Ik had het gezicht van de twee schavuiten wel eens willen zien!

— Het was zeer de moeite waard, hernam Raffles glimlachend. Ik geloof dat Fryer zijn compagnon met graagte op een pak slaag zou hebben onthaald! Ik keek den man die daar zoo plotseling ten tooneele was verschenen, eens wat nauwkeuriger aan en ik bespeurde al spoedig dat zijn gelaat en handen vol zaten met aarde, zooals men ze alleen in dat gedeelte van Londen vindt! Ik wist meer dan voldoende, en zelfs een ezels als onze vriend Baxter zou waarschijnlijk wel begrepen hebben wat er gaande was. Ik vertrok en belde in het naastgelegen huis aan omdat ik mij wilde overtuigen of dat huis het einddoel was. Als ik dadelijk een huis verder was gelopen, zou ik begrepen hebben dat dit niet het geval kon zijn, en dat onze twee uitvinders onder dat huis moeten doorgraven. Het dienstmeisje deelde mij een merkwaardige bijzonderheid mede — Fryer en Barton of hoe zij dan anders mogen heeten hadden reeds getracht daar hun huiskamers te huren! Natuurlijk zou dan de weg naar den juwelierswinkel veel korter zijn geweest.

Charles had verbaasd toegeluisterd.

— Nu je me alles verteld hebt, zeide hij, klinkt de zaak mij niet zoo verwonderlijk in het oor! Iets dergelijks is al meer gedaan en die twee kerels zullen waarschijnlijk geen aanspraak willen maken op oorspronkelijkheid!

— Ik geloof ook niet dat zij dat willen doen, hernam Raffles droogjes. Zij maken alleen aanspraak op de dertig duizend pond en dat is hun ruimschoots voldoende. De roem der oorspronkelijkheid willen zij graag aan een ander overlaten.

— En wat ben jij nu van plan?

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Dat kan dunkt mij niet twijfelachtig zijn, antwoordde hij. Natuurlijk ben ik van plan mij met de zaak te bemoeien en die twee heeren in de wielen te rijden! Ik beschouw hen niet alleen als concurrenten, maar ook als persoonlijke vijanden, want als ik mij niet zeer sterk vergis, dan heb ik die twee kerels meer gezien en behooren zij tot de Bende der Raven, waarmede wij al eens vroeger eenige onaangenaamheden hebben gehad.

— Onaangenaamheden, hernam Charles, zeg maar gerust dat wij een paar keeren met hen op leven en dood gestreden hebben!

— Zooveel te beter — dan vangen wij twee vliegen in een klap!

— Wat ben je nou van plan?

— Dat zal ik je zeggen! Ik ga om te beginnen die kroon keurig namaken!

Charles keek Raffles ongelooft aan.

— Dat is immers onmogelijk, zeide hij. Daarvoor zou je toch het sieraad in huis moeten hebben!

— Het sieraad zelf of een paar goede foto's ervan, antwoordde Raffles.

— Heb je die dan?

— Ik heb ze zoeven gemaakt, drie in getal, met behulp van mijn camera-wandelstok. Ik behoef niets anders te doen dan de opnamen te ontwikkelen en te vergrooten en daarop, met mijn herinnering als steun, een bedrieglijk gelijkende kopie van de kroon te maken!

— Maar weet je zeker dat de twee kerels het daar op voorzien hebben?

— Waarop anders, kwam Raffles verbaasd. Het is een stuk dat gemakkelijk valt mede te nemen en van buitengewoon groote waarde! De diamanten kunnen worden losgemaakt en het goud kan worden gesmolten.

— Maar dat ding blijft toch niet in de uitstalkast liggen?

— Je maakt er een grapje mee, Charles hernam Raffles koeltjes. Natuurlijk laat men zulk een stuk niet in een uitstalkast liggen, zelfs al zijn de vensterruiten door zware rolluiken afgesloten. Het zal wel in een brandkast bewaard worden, maar dat kan voor de heeren Fryer en Barton geen bezwaar opleveren als zij maar eenmaal binnen in de vesting zijn!

Charles had eenigszins verbaasd toegeluisterd.

— Maar wat heeft het eigenlijk voor doel dat je die kroon zoudt namaken?

— Ik kan niet zeggen dat je hersens vandaag erg vlug werken, beste jongen, zeide Raffles hoofdschuddend. Ik zal dus genoodzaakt zijn om je het uit te leggen. Ik maak de kroon na, met het valsche stuk begeven wij ons samen naar de beide juweliers, terwijl ik het personeel aan de praat houd, verwissel jij bliksemsnel de valsche met de echte kroon, waarbij ik volkomen op je wonderbaarlijke goochelaarstalenten vertrouw. Wij gaan met de echte kroon in onzen zak weg en de waardige leden van de Bende der Raven mogen de valsche kroon stelen!

— Nu is het geloof ik mijn beurt om het hoofd te schudden, riep Charles uit. Je hebt me zelf gezegd dat de kroon voor het raam ligt — hoe zou het dan mogelijk zijn dat ik haar verwissel met een ander, terwijl er twintig of dertig menschen toekijken!

— Wij moeten natuurlijk onzen tijd kiezen. Bijvoorbeeld tegen dat het donker wordt.

Er moet trouwens licht in den winkel branden, anders zou het bedrog te spoedig uitkomen. Wij doen ons voor als twee rijke Amerikanen, koopen er desnoods wat en verzoeken de kroon van dichtbij te mogen zien. Over de bijzonderheden spreken wij nog wel nader!

Charles zuchtte.

— Ik geloof nooit dat het goed afloopt, bromde hij.

— Waarom niet?

— Omdat wij 99 van de 100 kansen tegen hebben!

— Dan zullen wij gebruik maken van de eene kans welke wij voor hebben, hernam Raffles bedaard.

— Maar de tijd dringt, beste Edward.

— Ongetwijfeld! Ik heb echter nog een groot aantal nagemaakte diamanten in het geheime laboratorium, en het zal niet veel moeite kosten die te veranderen! Wees zoo goed mijn drie fotografische opnamen te ontwikkelen en te vergrooten, dan ga ik alles voor onze grap in orde maken.

HOOFDSTUK V.

TOEBEREIDSELEN.

Den volgenden middag waren de beide vrienden, in hun hemdsmouwen, druk bezig met het voorbereiden van hun gevaarlijk plan!

Zij bevonden zich in het geheime laboratorium, dat zich diep onder den grond van het park bevond, en bereikt kon worden door het groote tuinhuis. Naast het laboratorium bevond zich de groote werkplaats, waar Raffles omstreeks een jaar geleden, alleen geholpen door zijn trouwen chauffeur, de onderdeelen van zijn wonderbaarlijke vliegmaschine in elkander had gezet.

Het laboratorium was een groot vertrek, met groote moeite des nachts in den harden bodem uitgegraven en rondom met beton bekleed.

Daar het daglicht er echter niet in kon doordringen werd het verlicht door vier groote booglampen.

De beide vrienden hadden zoo hard gewerkt dat de nagemaakte kroon reeds bijna voltooid was.

Zij waren reeds denzelfden morgen, goed vermomd, naar den juwelierswinkel gegaan, hadden er wat gekocht en zich de kroon laten toonen.

Raffles had zelfs het kostbare stuk even in de handen mogen houden en aldus zijn zwaarte ongeveer kunnen taxeeren.

Zijn verbazend geheugen kwam hem nu uitstekend testade bij het vervaardigen van de nagemaakte kroon.

De steenen, van een bijzonder soort hard glas vervaardigd, waren reeds allen geslepen en gepolijst en schitterden in alle kleuren van den regenboog als echte diamanten.

Zij lagen op een lap zwart fluweel volgens hun grootte gerangschikt, gereed om in den gouden band te worden gevat.

Dit gedeelte van het werk had Charles ter hand genomen, die een voortreffelijk fijn smid was.

Beiden wierpen van tijd tot tijd een blik op de groote foto's, welke Charles naar de kleine opname gemaakt had, en die tot in bijzonderheden den vorm van de kroon weergaf.

Charles schepte nu even adem.

— Vertel mij eens, Raffles, waarom gij eigenlijk zulk een groote haast met dat werk maakt, zeide hij terwijl hij zich het voorhoofd afwischte.

Raffles die bezig was met het smelten van een weinig goud, waarmede de koperen kroon zou worden overtrokken, wendde zich om en vroeg:

— Heb je de bladen dan niet gelezen?

— Om je de waarheid te zeggen, heb ik wel wat anders te doen gehad!

— Als je ze gelezen had, zou je geweten hebben dat het prachtige juweel nog maar vier dagen ten toon gesteld blijft en dan naar de Safes van de Engelsche Bank wordt overgebracht, totdat een Siameesche koerier het komt halen om het naar het Rijk van den Witten Olifant over te brengen.

— Alle drommels! dan zullen die heeren Fryer en Barton zich ook wel mogen reppen!

— Dat zullen zij zeker! Zij hebben nog maar drie nachten voor zich en dan moet de slag geslagen zijn. En daar wij hen natuurlijk voor moeten zijn, zoo moeten we wel hard werken!

— Je bent immers nog naar Courage geweest?

— Ja, de brave man zal mij waarschuwen zoodra hij het gebrom van de motor overdag niet meer hoort want dat zou natuurlijk een bewijs zijn dat de tunnel gereed was en de

beide bandieten den slag zouden kunnen slaan.

— Maar dan heb je hem dus op de hoogte gesteld? riep Charles verschrikt uit.

Raffles haalde eenigszins ongeduldig de schouders op.

— Kom, kom, Charles hoe heb ik het nu met je? zeide hij afkeurend. Als ik hem mijn verdenking had medegedeeld dan zou de man zich toch terecht hebben kunnen afvragen waarom ik dan niet dadelijk met een half dozijn agenten terug kwam om de twee schelmen te arresteeren, voor zij hun slag hadden kunnen slaan?

— Je hebt gelijk, Edward — het was geen snuggerige opmerking, moest Charles erkennen.

— Ik heb Courage eenvoudig gezegd dat er iets verdachts gaande is en dat ik het raadsel binnen enkele dagen zou hebben opgelost. Dat laatste strookt dan ook met de waarheid! Nog een paar uurtjes werk, en dan kunnen wij onze taak als gedaan beschouwen.

— Gedaan? vroeg Charles met een spottend lachje.

— Tenminste wat de hoofdzaak betreft, het moeilijkste is dan achter den rug.

— Het is maar een quaestie van opvatting, bromde Charles. Ik voor mij zou gelooven dat het moeilijkste dan eerst recht begint.

Raffles antwoordde niet op deze boutade, maar zette zijn arbeid met kracht voort.

Twee uren later was de nagemaakte kroon geheel gereed!

Raffles nam het sieraad in de hand en bekeek het met welgevallen.

— Bij het daglicht, en als de juweliers ook maar eenig wantrouwen mochten koesteren zou het verschil misschien toch nog wel opvallen, zeide hij. Maar bij avondlicht zeker niet. De grootte, de vorm en de zwaarte komen volmaakt overeen met het echte juweel.

— Het is een prachtstuk, riep Charles opgetogen uit.

— Het is niet kwaad, hernam Raffles, en ik geloof dat we wel een fijn diner in het Hotel Cecil verdiend hebben! Wij kunnen van avond toch niets meer doen, maar morgen moet de slag geslagen worden!

Raffles sloot het nagemaakte sieraad in een kast weg en daarop stegen de beide vrienden de wenteltrap op, die hen naar de geheime gang bracht welke was uitgespaard in een der dikke muren van het tuinhuis.

Zij liepen het park door, begaven zich aanstonds naar hun slaapkamer en verkleedden zich.

Het was bijna 8 uur toen zij de prachtige eetzaal van het Hotel Cecil betraden.

Het was er reeds tamelijk vol en Raffles en Charles hadden eenige moeite met het vinden van een tafeltje.

Zij waren nauwelijks gezeten of Raffles stiet Charles bij den arm.

— Kijk daar eens, zeide Raffles zachtjes, daar tusschen de beide pilaren, dat troepje van vier heeren en twee dames!

— Ja, ik zie ze — ze schijnen tamelijk luidruchtig!

— Dat verwondert me niet zoo erg — want twee van die heeren zijn George Fryer en Herbert Barton, de zoogenaamde uitvinders. Hun werk is blijkbaar voltooid en nu vieren zij den gelukkigen afloop van hun mollenwerk!

— Weet je zeker dat je je niet vergist?

— In dergelijke dingen vergis ik me nooit, antwoordde Raffles kortaf. Zij zien er nu een weinig anders uit, maar dat komt eenvoudig omdat zij nu behoorlijk gewasschen, geschoren, gekapt en gekleed zijn!

Hij keek nog even naar de beide heeren, die volstrekt geen acht op hem sloegen, omdat zij in Lord William Aberdeen zeker niet George Grover, den agent in uitvinderspatenten, herkenden, en gaf toen den kellner zijn bevelen.

Nadat hij zijn sigaret had opgestoken, zeide Raffles zachtjes:

— Zij hebben minstens voor twintig pond opgegeten, het is duidelijk dat zij er vast van overtuigd zijn te zullen slagen! Ik zou hun gezicht wel eens willen zien als zij met de valsche kroon zullen terugkeeren!

— Het is jammer dat wij dat gezicht niet zullen kunnen zien, zeide Charles lachend.

Raffles keek aandachtig het blauwe rookwolkje na dat uit zijn sigaret om hoog kronkelde.

— Dat is nog zoo zeker niet, zeide hij toen.

— Wat meen je.

— Er is mij zooveen ingevallen dat die schurken wel eens voornemens konden zijn het niet te laten bij de kroon, maar ook de vitrines eens te onderzoeken!

— Je hebt groot gelijk, riep Charles uit. Wel, het zouden ezels zijn als zij het niet deden.

— Niet waar? vroeg Raffles glimlachend. Welnu, het zou een onvergeeflijke fout van ons zijn als wij toestonden dat zij er met den buit van door gingen!

— Ik kan niets anders dan je gelijkgeven, zeide Charles lachend, maar zeg eens — zouden zij geen hulptroepen in het vuur brengen?

— Dat geloof ik haast niet, twee mannen zijn voor zulk een karwei meer dan voldoende! En als er toch meer mochten komen, welnu, dan zullen wij hen naar behooren ontvangen!

Raffles betaalde den kellner, en een oogenblik

later bevonden de beide vrienden zich weder op weg naar de villa.

De Groote Onbekende sliep dien nacht even rustig als altijd, maar Charles had geruimen tijd nodig, alvorens hij in slaap viel — de onderneming van den volgenden dag leek hem allesbehalve gemakkelijk, en een vaag gevoel van vrees en naderend onheil hield hem geruimen tijd wakker.

Zooals gewoonlijk, was ook ditmaal Raffles weder het eerst opgestaan.

Charles vond hem in de eetzaal, die op den grooten tuin uitzag, bezig met de lezing van de „Times”.

— Staat er iets bijzonders in? vroeg Charles nadat hij Raffles goeden morgen had gewenscht, en op zijn beurt aan de welvoorzene ontbijt-tafel had plaats genomen.

— Niets anders, dan dat het juweel nog maar twee dagen ter bezichtiging zal worden gesteld, zoodat wij ons zullen moeten haasten!

— Evenals de heeren in het huis van Courage!

— Dat spreekt van zelf! Alles is toch gereed voor onze kleine grap?

— Als je de gevaarlijke onderneming een grap wilt noemen — ja, alles is in orde!

— Goed zoo! Wij zullen gaan tegen den tijd, dat het licht wordt opgestoken.

— En wat doen wij, als je de kroon in je bezit hebt?

— Vriend Courage een bezoek brengen!

— Om wat te doen? riep Charles verbaasd uit.

— Hoe kun je dat nog vragen! Natuurlijk om in zijn woning of liever in die van de twee bandieten de terugkomst van deze heeren af te wachten!

— Maar dan moet je immers Courage in het geheim nemen!

— Aan zoo iets onzinnigs denk ik geen oogenblik! Wij zijn en blijven in zijn oogen detectives van Scotland Yard!

— Hij kent mij niet eens!

— Dan zal ik je voorstellen!

Charles lachte.

— Dat zal hem wel-bijzonder aangenaam zijn!

— Daaraan mag je zelfs niet twijfelen! De goede man vindt mij een genie en ik ben er zeker van dat hij mijn vrienden en collega's even hoog schat!

De twee mannen beëindigden hun ontbijt onder het bespreken van de laatste bijzonderheden hunner gevaarlijke onderneming.

Daarop lieten zij hun paarden zadelen en maakten een rijtoer door het Hyde Park.

Zij lunchten in een groot restaurant aan het Strand en zochten daarna het geheime laboratorium op, waar Raffles de laatste hand legde aan de nagemaakte kroon, die in het electrisch licht glinsterde en fonkelde, alsof zij zooeven uit de handen van den goudsmid en den juwelier ware gekomen!

— En als het bedrog nu eens dadelijk ontdekt wordt? vroeg Charles die zich allesbehalve gerust voelde.

— Dan is er nog een straatdeur, mijn jongen! antwoordde Raffles kalm.

— Die kunnen zij misschien wel van de toonbank af sluiten, zooals dat in meer juwelierswinkels het geval is!

— Dan zijn er onze revolvers, die zelfs de best gesloten deuren kunnen openen! Heb je nog iets?

Charles boog het hoofd.

— Ik zie wel dat er niets met je te beginnen is, zeide hij half ernstig, half lachend.

— De zaak zal gedaan zijn voor je het weet, hernam Raffles en wees nu eens zoo goed mij een staaltje van je goocheltalent te geven.

Charles nam de kroon uit de handen van Raffles aan en stak haar onder zijn wijde jas.

Raffles nam een voorwerp van zijn werktafel, dat in grootte en zwaarte ongeveer met de kroon overeenkwam en deed toen alsof hij met iemand in gesprek was, waarbij hij het voorwerp gedurende een ondenkbaar oogenblik naast zich legde.

Dat kort oogenblik was voor Charles echter meer dan voldoende geweest.

Want toen Raffles zich bijna tergelijktijd weder omwendde, was het werktuig verdwenen en lag daarvoor in de plaats de nagemaakte kroon!

Raffles liet een goedkeurend gebrom hooren en klopte Charles op den schouder.

— Je bent een meester in de kunst, mijn jongen, zeide hij vroolijk. Als wij niet meer weten hoe wij aan den kost moeten komen, kun je nog altijd je dagelijksch brood verdienen als goochelaar! En nu maar spoedig gedineerd en aan het werk.

Hij overhandigde Charles de kroon weder, die hij onder zijn jas verborg.

De beide mannen begaven zich naar de eetzaal, waar Gaston reeds een eenvoudig maal had gereed gezet.

De schemering begon langzaam te vallen toen de beide vrienden onkenbaar vermomd, en gekleed als twee schatrijke Amerikaansche toeristen, de villa door de kleine tuinpoort verlieten.

HOOFDSTUK VI.

DE DIAMANTEN KROON.

Zoodra zij de Cromwellstreet hadden bereikt, riep Raffles een huurauto aan en gaf den chauffeur het adres van de heeren Latham en Brundy op.

Een kwartier later stond de wagen voor den juwelierswinkel stil, waar men juist bezig was met het opsteken van de lichten.

De diamanten kroon fonkelde in al haar glans in de uitstalkast.

Raffles en Charles wierpen er nog een korten blik op; overtuigden zich dat de gelijkenis met hun eigen voortbrengsel verrassend was en traden daarop den winkel binnen.

Er bevonden zich vier personen, een der firmanten en drie winkelbedienden, waarvan er twee de wacht hielden bij de kostbare kroon.

De heer Latham was een klein, dik mannetje met een vuurrood gelaat en een kaal hoofd.

Hij had de gewoonte voortdurend in zijn handen te wrijven als iemand die het koud heeft, of zich aanhoudend ergens over verheugt.

Hij kwam buigend op de beide bezoekers toe.

Raffles keek over den man heen den winkel eens rond en zeide toen met een sterk Amerikaansch accent:

— Ik wil eenige ringen koopen en mijn vriend wil de kroon wel graag eens zien!

— Met het grootste genoegen, mijnheer, zeide Latham.

Hij wendde zich tot twee bedienden en beval hen de kroon uit de uitstalkast te nemen, terwijl een bediende reeds een der fraaie kasten had geopend en een groote doos met ringen had uitgenomen, welke hij voor Raffles op de toonbank plaatste.

Bijna tegelijkertijd kwam een der andere bedienden met de kroon aan.

— Mag ik eens zien? vroeg Charles glimlachend.

De bediende gaf hem het kostbare stuk in handen.

Raffles wierp er echter nauwelijks een blik op.

Daar hij zag dat de bediende vlak voor Charles bleef staan, blijkbaar in afwachting dat hij de kroon weder op haar plaats zou leggen, liet hij met opzet een der ringen vallen, welke hij reeds in de hand hield.

De bediende bukte zich om het kostbare kleinood op te rapen.

Met weergaloze behendigheid en vlugheid maakte Charles van dit oogenblik gebruik om de beide kronen met elkander te verwisselen.

Toen de bediende zich weder had opgericht en den ring had teruggegeven, zag hij hoe de gewaande Amerikaan vol aandacht de diamanten kroon bekeek — maar hij had er niet het geringste vermoeden van dat zij valsch was!

Veel eer zou hij aan zijn eigen bestaan getwijfeld hebben!

De verwisseling was door geen der andere personen opgemerkt, daar Latham en de tweede bediende zich achter de breede toonbank bevonden, terwijl de derde juist bezig was een tweede doos ringen uit de kast te nemen.

Charles bekeek de kroon nog gedurende eenige oogenblikken en gaf haar toen terug met de woorden:

— Het is een buitengewoon mooi stuk, ik ben verheugd dat ik het van dichtbij heb kunnen bezien. Leg het maar spoedig weder op zijn plaats.

De bediende nam de kroon weder uit de handen van Charles aan en legde haar behoedzaam weder op haar plaats.

Van de straat had men de verwisseling onmogelijk kunnen zien, daar de uitstalkast van achter geheel was afgesloten.

Raffles zocht op zijn gemak een tamelijk kostbaren ring uit, betaalde het sieraad met een bankbiljet van 100 dollar en daarop verlieten de beide vrienden den winkel weder, nadat zij den juwelier voor zijn moeite bedankt hadden.

Zonder zich te overhaasten, riepen zij opnieuw een huurauto aan en lieten zich naar de Cromwellstreet brengen.

Aan het begin van deze straat stapten zij uit en bereikten te voet, toen het reeds geheel duister was, de kleine tuindeur.

Zoodra zij zich in de werkkamer van Raffles bevonden, waar zich ook de geheime kluis bevond, die in den muur was verborgen, haalde Charles de kroon onder zijn mantel te voorschijn.

Hij overhandigde het stuk aan Raffles die het langdurig bekeek.

— Een prachtig stuk juwelierswerk, mompelde de Groote Onbekende vol bewondering. Het is het zuiverste goud en dat beteekent

nog niets, maar het is prachtig gedreven, de vorm is onberispelijk en de diamanten zijn er door een meesterhand ingezet. Ik vind het eigenlijk zonde het goud te versmelten en de steenen er uit te haken. Ik ben dan ook voornemens dit kunstwerk voorloopig in zijn tegenwoordigen vorm op te bergen.

Raffles opende de deur van de kluis en legde er de kroon in.

— Weet je nu waarvoor ik bijna de waarde van dat stuk zou over hebben! vroeg Charles.

— Laat eens hooren?

— Om het gezicht te zien van onze vrienden Fryer en Barton als die het koperen vod smelten en de steenen zullen trachten te verkoopen!

— O, zoo lang behoeven zij niet eens te wachten om te zien dat zij bedrogen zijn! zeide Raffles lachend. Er bevinden zich bij de bende verscheidene deskundigen, die onmiddellijk zullen zien dat zij bedrogen zijn.

Hij raadpleegde zijn horloge en vervolgde:

— Het is nu pas half tien! Wij hebben nu nog ruim den tijd om de tweede helft van het programma af te werken.

— Hecht je bepaald aan die tweede helft? vroeg Charles.

— Bijzonder! antwoordde Raffles lachend. Charles zuchtte.

— Als wij het noodlot maar niet verzoeken. Ik weet niet wat het is, maar een voorgevoel zegt mij, dat die tweede helft niet zoo gemakkelijk zal verlopen als de eerste.

— Dan zullen wij eens zien, of dat voorgevoel bewaarheid wordt, was alles wat Raffles zeide.

Hij sloot de deur van de geheime kluis weder zorgvuldig en hernam:

— Het wordt langzaam tijd dat wij naar onzen vriend Courage gaan om hem op de hoogte te stellen van onze plannen.

— Als hij maar niet mee op de jacht zal willen gaan!

— Ik zal hem wel zulk een heiligen schrik voor de bandieten inboezemen dat hij er niet aan zal denken, zeide Raffles schouderophalend. En nu vooruit!

De beide mannen verlieten opnieuw en langs denzelfden weg de villa, nadat zij zich in hun slaapkamer in een andere gedaante hadden gestoken, daar het immers niet onmogelijk was dat de verwisseling ter elfder ure toch nog ontdekt was en men in de buurt van de juwelierswinkel op zijn hoede was!

Die voorzorg bleek echter spoedig overbodig te zijn geweest, want toen zij omstreeks half elf in de Regentstreet kwamen, was daar alles volkomen rustig.

De lichten in den juwelierswinkel waren gedoofd, op een kleine elektrische lamp na, de zware rolluiken waren neergelaten en de nieuwsgierigen waren reeds lang verstrooid.

Raffles en Charles traden op de deur van het pension toe, zorg dragende dat zij de vensters van het vertrek waarin Fryer en Barton zulke zonderlinge werkzaamheden verricht hadden, niet passeerden.

Raffles belde aan.

Het duurde eenigen tijd voor de deur geopend werd.

Toen werd zij langzaam op een kier gedraaid en achter die kier werd het gelaat van Arthur Courage zichtbaar.

— Wat wenscht gij, en wie zijt gij? vroeg hij achterdochtig.

— Politie! fluisterde Raffles zachtjes. Ik ben uw vriend de detective en ik heb u groot nieuws mede te deelen. Laat ons aanstonds binnen. Dit is een collega van me. Jack, laat je penning eens aan mijnheer zien!

Gehoorzaam sloeg Charles de lapel van zijn jas om, waaronder zich het onderscheidings-teeken van de Londensche detectives bevond.

Heel gerustgesteld opende de kamerverhuurder de deur verder.

— Treed dan binnen, heeren, riep hij joviaal uit.

— Praat niet zoo hard, fluisterde Raffles terwijl de beide vrienden binnenkwamen.

De kamerverhuurder keek hem eenigszins verschrikt aan.

Zijn stem klonk heel wat zachter toen hij vroeg:

— Waarom mag ik niet hard praten? Wat is er dan aan de hand?

— Dat zal ik u aanstonds zeggen, mijnheer Courage, kunnen wij u even in uw ontvangkamer spreken?

— Natuurlijk, antwoordde Courage, die hoe langer hoe ongeruster bleek te zijn.

Hij opende de deur van het kleine vertrek, liet de gordijnen voor de ramen neer en knipte het elektrische licht aan.

Nadat zij alle drie waren binnengetreden, sloot Raffles zorgvuldig de deur.

Toen wendde hij zich tot den kamerverhuurder met de vraag:

— Hebt gij heden nog iets bijzonders aan beide zoogenaamde uitvinders ontdekt?

— Zoogenaamd, zegt gij mijnheer! riep de kamerverhuurder verwonderd uit.

— Zij zijn het evenmin als ik, mijn waarde heer! Maar wees nu zoo goed mij op mijn vraag te antwoorden.

— Ik heb ze vandaag bijna den geheelen dag niet gezien en ook gisteren zijn zij na

twee uur uitgegaan en pas zeer laat in den nacht teruggekeerd.

— Zijt gij in hun kamer geweest ?

— Dat was mij zeer streng verboden, mijnheer.

— Ja, ja, dat wil ik wel gelooven, hernam Raffles glimlachend. Gij hebt dat verbod zeker niet overtreden ?

— Ik heb er zelfs geen oogenblik aan gedacht, riep Courage verschrikt uit. Om de waarheid te zeggen, was ik een beetje bevreesd voor die mannen. Maar wat voeren zij dan toch in hun schild, mijnheer ?

Raffles boog zich naar den kamerverhuurder voorover en liet zijn stem nog meer dalen.

— Het zijn heel gewone inbrekers, mijn waarde heer Courage, zeide hij.

De ongelukkige kamerverhuurder onderdrukte slechts met moeite een kreet van schrik.

— Goede hemel, hijgde hij, willen zij bij mij inbreken ?

— Niet bij u, mijnheer Courage, maar bij iemand anders ! Zij hebben vanuit uw woning een gang gegraven naar . . .

— Maar dat kan dan alleen maar naar den winkel van Latham en Grundy zijn geweest, hernam de kamerverhuurder met trillende lippen en bleek gelaat. O, ik heb het altijd wel gedacht. Ik heb die kerels altijd gewantrouwd ! Dat mijnheer Baxter het niet onmiddellijk heeft ingezien, is mij een raadsel !

Raffles hield kalm de hand op om een einde te maken aan deze woorden.

— Mijn waarde heer Courage, met deze jeremiades komen wij niet veel verder. Ik heb juist aan mijnheer Baxter verlof gevraagd om de zaak te mogen onderzoeken en hij heeft mij daartoe toestemming gegeven ! Ik wil nu slechts van u weten of gij mij wilt helpen ?

De brave kamerverhuurder begon nu over al zijn ledematen te trillen.

Hij was ongetwijfeld een schrander man, maar burgerlijke moed behoorde niet tot zijn hoedanigheden !

— Is dat — moet dat — zou dat volstrekt noodzakelijk zijn, mijnheer, stotterde hij !

— Absoluut noodzakelijk is het niet, zeide Raffles glimlachend. Ik denk er geen oogenblik aan u in eenig gevaar te betrekken ! Gij behoeft niets anders te doen dan een weinig de wacht te houden en te zorgen dat wij niet overvallen worden !

— Overvallen ! Wat wilt gij dan doen, vroeg Courage angstig.

— Vraagt gij dat nog. Wij willen doen wat onze plicht is — de twee bandieten in hun hol opzoeken en hen arresteeren !

— Alleen met u beiden, vroeg Courage met een angstige verwondering in zijn stem.

— Alleen met ons beiden, antwoordde Raffles lachend. En zeg mij nu eens of Fryer en Barton op dit oogenblik thuis zijn ?

— Zij zijn omstreeks twee uur teruggekeerd !

.. Hebt gij daarna nog iets van hen vernomen ?

— Volstrekt niets, mijnheer, alles is muisstil gebleven !

— Ook dat zonderling brommende geraas niet ?

— Niets, mijnheer !

— Zooveel te beter, bromde Raffles in zich zelf.

Hij wierp een blik op zijn horloge en vervolgde half binnensmonds :

— Het is al laat — zij zijn waarschijnlijk reeds aan het werk gegaan. Hij stond op en gaf Charles een wenk.

— Mijnheer Courage, zeide hij, van u verwacht ik niets dan een weinig oplettendheid. Gij moet ons waarschuwen wanneer er misschien in onzen rug gevaar zou kunnen dreigen, dat wil zeggen van de vestibule !

— Acht ge dat dan mogelijk, riep de kamerverhuurder verschrikt uit.

— Alles is op deze aarde mogelijk, mijnheer Courage, antwoordde Raffles lakoniek. Kunt ge met een revolver omgaan ?

Weer begon de kamerverhuurder op zijn beenen te trillen.

— Met een revolver ? Goede hemel, neen, mijnheer ! Ik ben zelfs bang voor een knal-kurkpistooltje !

Raffles krabde zich achter de ooren.

— Dat is onaangenaam, want gij hadt ons desnoods door een revolvershot kunnen waarschuwen. Als wij daar beneden op de twee bandieten wachten en er mocht eens onraad zijn, dan schiet er niets anders op over dan dat gij maar luidkeels schreeuwt, dat zullen wij beneden wel hooren !

— O wat dat betreft, mijnheer, hernam Courage opgewekt, dat kunt gij gerust aan mij overlaten. Ik ben vroeger omroeper geweest.

— Dat komt u dan misschien nu goed te stude, mijnheer, merkte Charles wijsgeerig op.

Raffles bekeek den sleutel dien hij uit den zak had gehaald, haalde een klein spanen doosje te voorschijn, dat met vaseline gevuld was en doopte er den baard van den sleutel in.

— Hoe minder geraas we maken, hoe beter, zeide hij. Kom Jack, het wordt tijd ! Blijf gij hier, mijnheer Courage, draai het licht uit, en houdt wat ik u verzoeken mag,

door de geopende deur een oogje in het zeil.

— Kan het licht daarbij niet aanblijven, mijnheer, vroeg de kamerverhuurder. Ik word zoo zenuwachtig in het donker.

Raffles haalde de schouders op.

— Hoor eens, mijnheer Courage, gij doet uw naam toch werkelijk geen eer aan! Als gij met alle geweld met een open deur in een helder verlichte kamer wilt zitten, dan kunnen wij onze onderneming gerust opgeven, want dan zullen de twee bandieten zeer waarschijnlijk het lichtschijnsel zien en argwaan krijgen.

— Wat dunkt u dan van een fietslantaarn, mijnheer?

— Dat klinkt al wat beter, zeide Raffles. En nu is het hoog tijd om aan het werk te gaan!

Courage haalde een kleine olielantaarn uit een kast, stak ze aan en draaide het licht uit.

Bij het flakkerende licht van de lantaarn konden Raffles en Charles zien, dat de arme man over al zijn leden beefde.

Zij drukten hem nogmaals op het hart goed acht te geven op alles wat er in de vestibule mocht gebeuren en slopen toen op hun teenen naar de deur.

Raffles bukte zich en wierp een blik door het sleutelgat.

— Kun je wat zien? vroeg Charles fluisterend.

— Een flauw lichtschijnsel onder de reet van de deur, antwoordde Raffles. Dat is alles. Ze zijn zeker al aan het werk.

Hij stak den sleutel in het slot, dat hij, dank zij de vaseline, zonder eenig gerucht kon openen.

De deur draaide langzaam op haar hengsels.

Charles en Raffles traden het vertrek van de gewaande uitvinders binnen.

De gordijnen voor de ramen waren neergelaten en het vertrek was in volkomen duisternis gehuld.

Onder de reet van de tusschendeur echter was een flauw schijnsel zichtbaar.

Raffles ontstak zijn elektrische zaklantaarn en bij het licht daarvan kon nu ook Charles de inrichting van het vertrek in oogenschouw nemen.

Op een van de tafels stond een groot valies, dat geopend was en geheel ledig.

Raffles wierp Charles een veelbeteekenenden blik toe.

— Dat is zeker bestemd om er den buit in te vervoeren, fluisterde hij.

Hij trad nu op de tusschendeur toe en stak zijn hand naar de kruk uit.

Plotseling echter trok hij terug en mompelde:

— Het zijn slimme rekels — de deur staat met een electricch alarmsignaal in verband.

Hij nam een kleine tasch uit zijn zak, opende haar en nam er een zonderling gevormde schaar, met zeer lange handvatsels en kromme platte bekken uit.

Hij schoof haar zonder moeite onder de reet van de deur en knipte behendig de electriche draad door.

Daarop richtte hij zich weder op en draaide voorzichtig de kruk van de deur om.

Charles was hem gevolgd.

De beide vrienden bevonden zich thans in de slaapkamer van de beide bandieten.

Het vertrek was verlicht door de weerkaatsing van een electriche lamp die zich ergens onder den grond in een gang moest bevinden.

De tafel die in het midden van het vertrek had gestaan was tegen een der zijwanden geschoven.

Het vloerkleed was opgeslagen en in het midden van den vloer gaapte een vierkant gat.

Het luik, dat overdag het gat had moeten sluiten, stond tegen een der bedden.

Raffles wierp Charles een knipoogje toe.

Hij bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van zijn metgezel en fluisterde:

— Het is uitstekend werk! Hier is zeker een ingenieur aan het werk geweest.

Charles bukte zich over het gat heen.

Het was ongeveer anderhalven meter diep en met planken afgezet.

De tunnel die er op uitliep, was nauwelijks groot genoeg om er zich kruipende een weg doorheen te banen.

In het begin van deze tunnel, ongeveer tachtig centimeter in doorsnede, was een electriche lamp opgehangen, die gevoed werd door de gewone huisinstallatie.

Het was doodstil in het vertrek.

Blijkbaar waren de bandieten reeds aan het werk in den juwelierswinkel!

— Zullen wij hen nagaan? vroeg Charles fluisterend.

— Waarom zouden wij dat doen? Waarom zouden wij onze kleeren vuil maken? Wij hebben niets anders te doen dan rustig af te wachten tot de heeren terugkomen en hen vervolgens te ontlasten van hun buit. Ik wil echter wel eens zien of ik van hier het einde van de tunnel in het oog kan krijgen.

Raffles liet zich voorzichtig in het gat zakken en bukte zich, zoodat hij door de tunnel kon heen zien.

Bijna tien minuten bleef hij zoo staan.

Toen klom hij haastig weder uit het gat.

— Het is bepaald ingenieurswerk, fluisterde hij. De tunnel is zoo recht als een kaars. Aan het andere einde brandt ook een lamp. Ik meende echter gerucht te hooren!

De beide vrienden hadden hun revolver getrokken.

Zij retireerden tot achter een der bedden, zoodat zij onverhoeds te voorschijn konden springen en niet gezien zouden worden voor het noodig was.

Toch moesten zij nog bijna een uur wachten voor hun geduld beloond werd.

Toen vernam het scherpe oor van Raffles eenig gerucht.

Hij stootte Charles aan.

— Daar komen zij aan, fluisterde hij. Opgepast, en denk er om, dat geen van de twee mag ontkomen!

Het gerucht kwam naderbij.

Toen verscheen er een hoofd, gevolgd door een paar armen boven het gat en even later sprong een man in de kamer.

Hij bleef stilstaan in afwachtende houding en stak toen een tweeden man de hand toe, die zich op zijn beurt naar boven werkte.

Maar nog voor de eerste der beide gedaanten verschenen was, was er met een dof geluid een vrij groot voorwerp op den vloer gevallen — de zak waarin zich de buit bevond!

Een der mannen kwam het luik halen en dekte hiermede het gat toe.

De tweede trad op den schakelaar van he electrisch licht toe — en op hetzelfde oogenblik, dat de lampen begonnen te gloeien, sprong Raffles met opgeheven revolver te voorschijn en klonk zijn scherpe en bevelende stem:

— Handen op!

De beide bandieten slaakten een kreet van woede,

Maar toen zij ook Charles te voorschijn

zagen komen, eveneens met een revolver gewapend, begrepen zij wel dat iedere tegenstand nutteloos was.

Terwijl Raffles hen in bedwang hield, nam Charles vliegensvlug hun wapens af en boeide hen vervolgens.

Dit alles was zoo vlug in zijn werk gegaan, dat de twee bandieten ternauwernood den tijd hadden, van hun verbazing en woede te bekomen.

Raffles stak zijn revolver weder op en trad wat naderbij.

Hij bekeek de twee kerels nauwkeurig en bromde toen:

— Het is zooals ik dacht — het zijn twee leden van de bende der Raven! En ik moet zeggen, dat zij niet tot de domsten behooren, want hun werk hier in dit huis was niet dat van de eersten de besten! Mijn hulde, mijne heeren!

De bandieten keken elkander en daarna Raffles verstomd aan.

Toen zeide een hunner met een grijnslach:

— Voor iemand van de politie voert gij een zonderlinge taal, mijnheer! Het is voor het eerst, dat mij een rechercheur in mijn gezicht heeft gezegd, dat mijn werk niet kwaad was!

— Maar mijn waarde! riep Raffles verontwaardigd uit. Gij doet mij toch de schande niet aan, mij voor een lid van Scotland Yard aan te zien! Ik geloof niet, dat ik daarop gelijk! Of misschien toch?

Weder wisselden de twee bandieten een snellen blik met elkander.

Maar thans flikkerde er haat en vrees tegelijk in hun zwarte oogen.

— Zijt gij niet van de politie? vroeg een der gevangenen heesch. Wie zijt gij dan?

— Vraag je dat nog? bromde zijn makker. Wel, man — het kan niemand anders zijn dan John Raffles.

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret boven 'n glas fijne champagne!

HOOFDSTUK VII.

EEN GEVAARLIJKE TOESTAND.

Raffles nam met een bevallig gebaar zijn hoed af.

— Ik zie niet in, waarom ik het zou ontkennen, mijne heeren! zeide hij. Ik kan inderdaad de blaam niet op mij laten rusten, die gij mij zoeven hebt aangewreven! Ik geef u echter de verzekering, dat dit in uw toestand niet veel verandering zal brengen! Gij moet weten, dat ik een ingekankerden hekel heb aan alles wat met de Bende der Raven in verband staat, misschien omdat niet alleen uw chef, maar verscheidene uwer medeleden mij eenige malen enkele zeer onaangename oogenblikken hebben doen doorstaan! Ik heb een sterk geheugen voor zulke dingen, moet gij weten!

De twee bandieten keken Raffles en Charles met een blik vol haat en machteloze woede aan.

— Wat wilt ge met ons doen? vroeg de eerste.

— Dat zult ge wel zien, als het zoo ver is! antwoordde Raffles koel. Ik wil nu eerst eens zien, of gij uw werk goed gedaan hebt, en of het voor mij de moeite waard is, mij meester te maken van de vruchten van uwen nachtelijken arbeid in den winkel der heeren Latham en Grundy — zooals de vos het deed met de kaas, welke de raaf in den bek hield, in een der fabels van Lafontaine, welke gij ongetwijfeld wel zult kennen!

Onder het spreken was Raffles op het pak toetgetreden, dat de eerste der bandieten op den vloer had geworpen, alvorens uit het gat te klimmen.

Het was een vrij groote zak, met aarde bevuild tengevolge van het sleepen over den bodem van de tunnel.

Raffles nam hem op en bemerkte, dat hij tamelijk zwaar was.

Hij opende den zak en nam er achtereenvolgens een aantal kostbare halssnoeren, een groote hoeveelheid prachtige ringen, oorhangers, armbanden, pendeloques — en ten slotte de diamanten kroon uit.

Hij knikte eenige malen goedkeurend met het hoofd.

— Uitnemend werk, mijne heeren, zeide hij eindelijk. Mijn compliment! Het is een kleine, maar zeer kostbare verzameling, door kenners en bekwame vaklieden bijeengebracht! De kroon vooral is superbe! Die is zeker 30.000 pond waard! Mijn hulde! Gij zijt con-

currenten, maar ik wil u toch mijn oprechten lof niet onthouden! Gij hebt vlug en goed gewerkt! En het doet mij bijna leed, dat ik u van al dat moois zal moeten berooven! Of neen! Niet van alles! Die kroon is mij te gevaarlijk! Ik zie geen kans, mij daarvan behoorlijk te ontdoen! De diamanten zullen wel bekend en omschreven zijn! Gij moogt haar behouden! De rest echter.... mijn waarde vriend Charles, wees zoo goed en reik mij dat valies eens aan! Dank je! Het is uitstekend geschikt, om er onzen buit in te vervoeren, waarvoor wij niet meer moeite hebben gedaan, dan eens te komen kijken of hier ook uitvindingspatenten te koop waren!

De beide bandieten lieten een dof gebrom van woede hooren.

Zij begrepen nu, dat zij op sluwe wijze bedrogen waren, en dat de gewaande koopman, dien zij nimmer erg goed vertrouwd hadden, maar wiens bedoelingen zij toch niet hadden kunnen raden, niemand anders was geweest dan John Raffles, de doodsvijand van hunnen chef!

Raffles en Charles waren intusschen begonnen de kostbare voorwerpen van den zak over te pakken in het lederen valies.

De twee bandieten keken woedend maar machteloos toe.

Plotseling zagen de beide vrienden van hun werk op.

Ergens in het vertrek had een telefoonschel geklonken!

Raffles keek vlug rond.

Hij had den blik opgevangen, dien een der gevangenen onwillekeurig in de richting van een klein muurkastje wierp.

Raffles trad er snel op toe en opende het. Het bevatte een telefoontoestel!

Hij nam den hoorn van den haak en luisterde. Charles hield de twee bandieten in het oog.

Toen hoorde hij Raffles zeggen:

— Wie is daar? De chef? Ja, wij hebben zoeven den buit binnengehaald en komen zoo spoedig mogelijk! Heb nog slechts even geduld! Het ging niet eerder! Vervloekte kerel! Houdt je voeten bij je!

Deze laatste, niet voor den chef bedoelde opmerking gold een der bandieten, die met een snelle beweging, alsof het niet zijn opzet was geweest, zijn voet had uitgestoken en met geweld op de teenen van Raffles had doen neerkomen!

Raffles begreep dadelijk — maar helaas te laat! — dat hij een onvoorzichtigheid had begaan!

Hij hoorden den man aan den anderen kant van de lijn een verbaasden uitroep slaken en dadelijk daarop het toestel ophangen....

De kerel, die hem dien ongewenschten vloek had doen uitstooten keek hem met een uitgestreken gezicht aan en mompelde:

— Ik kon het niet helpen, mijnheer Raffles. Het spijt mij zeer!

Raffles wierp hem een kouden blik toe en hervatte zijn werk.

— Wij moeten ons haasten, mijnheer Charles! zeide hij. Ik vrees, dat ik zoeven een onhandigheid heb begaan! De waardige chef van deze heeren heeft bepaald achterdocht opgevat, toen hij zoo eensklaps mijn veranderde stem hoorde en mijn woedenden uitroep! Maar wist gij wel, dat wij met ware werktuigkundigen te doen hebben? Het toestel is direct met het hoofdkwartier der Raven verbonden!

De kostbaarheden waren nu alle in de tasch gepakt en Raffles gespte haar dicht, terwijl hij op het luik in den vloer stond.

Plotseling uitte hij een gesmoorden kreet.

— Wat is er? vroeg Charles ongerust.

— Er is iemand in de tunnel! antwoordde Raffles woedend.

Het luik onder zijn voeten werd zeer weinig en blijkbaar met de grootste moeite opgetild, en door de smalle reet werd het licht van een elektrische lantaarn zichtbaar!

— Kom er bij staan, Charles! beval Raffles. Ik word er aanstonds afgeworpen!

Charles plaatste zich bij zijn vriend op het luik.

Maar hij had er nog niet beide voeten op geplaatst, of er klonk een revolvershot!

De kogel doorboorde het dunne luik en vloog rakelings langs Raffles om zich ten slotte in het plafond te begraven!

— Alle duivels! Het begint warm te worden! riep Raffles uit.

Hij had een blik op de beide bandieten geworpen en zag, dat hun gelaat grooten schrik uitdrukte.

Daar beneden waren dus blijkbaar geen handlangers van de beide leden der bende.

Als hij daaraan nog getwijfeld mocht hebben, zou hij spoedig uit zijn onzekerheid worden geholpen....

— In naam der wet! riep een onderaardsche stem, welke hij aanstonds herkende als toebehoorende aan zijn vijand Sullivan, den besten detective van Scotland Yard. In naam der wet — doe open!

Weer een ruk aan het luik!

— Het wordt meenens, riep Raffles, terwijl hij van het luik sprong en de tasch greep. Kom mede, Charles. Wij hebben geen tijd te verliezen!

Met een paar sprongen waren de twee mannen bij de deur, juist toen het luik werd opengeworpen en het hoofd van den detective boven het gat uitkwam, vergezeld van een revolver!

Raffles en Charles snelden door de voorkamer naar de gangdeur, rukten haar open en draaiden den sleutel van buiten in het slot om!

Het was geen seconde te vroeg.

Een paar stevige vuisten bonkten op het paneel en een krachtige stem schreeuwde:

— Doe dadelijk open!

— Het spijt mij, maar ik heb geen tijd te verliezen, mijnheer Sullivan! riep Raffles spottend terug.

Maar daar ging de deur van de kleine ontvangkamer verder open en bevend, met zijn rijwiellantaarn in de hand, verscheen de kamerverhuurder op den drempel!

— Wat gebeurt er toch, mijnheer? vroeg hij angstig. Ik hoor schieten en schreeuwen en begrijp niet wat er in mijn huis voorvalt! Hebt gij de bandieten kunnen vinden? Hebt gij hen gearresteerd?

— Zij zijn daarbinnen! antwoordde Raffles, terwijl hij op de deur aan de overzijde wees. Er waren er vijf! Ik heb hen opgesloten, en moet eerst versterking halen! Blijf hier de wacht houden, mijnheer Courage!

De arme kamerverhuurder meende het te besterven.

— Vijf! Zijn het er vijf? schreeuwde hij, trillend als een espenblad. En moet ik die legermacht geheel alleen bedwingen, tot gij versterking hehaald hebt? Denkt gij dat ik een Napoleon ben?

En met deze woorden stormde Courage als zat de duivel hem op de hielen weder naar het ontvangvertrek, en wierp de deur achter zich dicht.

Raffles en Charles verloren geen tijd, den man tot andere gedachten te brengen.

Zij begrepen zeer goed, dat hun vrijheid op het spel stond.

Sullivan bonsde daarbinnen op de deur en het was duidelijk, dat hij niet alleen was, maar verscheidene agenten te hulp had geroepen!

Het was zelfs zeer wel mogelijk, dat hij onder het dunne luik een gedeelte van het gesprek in de slaapkamer had gehoord en dus nu wist, dat hij zich in hetzelfde huis als zijn doodsvijand Raffles bevond!

De toestand was inderdaad zeer gevaarlijk!
De deur zou het nog wel eenigen tijd uit-
houden, maar dan zou zij zeker bezwijken
onder de vuisten der agenten, die er uit alle
macht op los beukten!

Bovendien zouden aanstonds de bewoners
van het huis wakker worden door het geraas,
en dan zouden zij er niet beter aan toe zijn.

Raffles en Charles ijlden dus naar de straat-
deur.

— Als er eens agenten op wacht stonden!
riep Charles onder het loopen.

— Dat moeten wij er op wagen, antwoordde
Raffles.

Daarenboven zullen die zeker niet voor dit
huis staan, maar voor dat van den juwelier,
omdat zij niet weten, wat er in de tunnel is
voorgevallen!

Raffles wilde de deur openen.

Maar plotseling hield hij op, en luisterde.

— Wat is er? vroeg Charles ongerust.

— Ik hoor een auto — zij staat voor de
deur stil!

Hij wierp een blik door het kleine luikje
dat zich in het midden van het deurpaneel
bevond.

— Alle duivels! riep hij uit. Het begint
te spannen! Daar zijn de handlangers van
onze beide vrienden de uitvinders! Zij zijn
minstens met hun zessen! Wij zitten tusschen
twee vuren!

Het gebeuk op de deur werd steeds heviger.

Buiten klonk het geluid van een auto die
met een ruk tot stilstand werd gebracht.

Het volgende oogenblik werd er zachtjes
aan de bel getrokken.

De deur van de ontvangkamer werd ge-
opend en het bleek gelaat van Courage ver-
scheen.

Hij keek even om zich heen en kreeg toen
de beide mannen in het oog.

— Daar wordt gescheld, heeren! zeide hij
op heeschen toon.

— Ja, ik hoorde iets dergelijks! merkte
Raffles droogjes op.

— Dat is misschien de politie! Zou ik niet
opendoen?

— In geen geval! antwoordde Raffles haas-
tig. Ten minste nu nog niet!

— Maar wie timmeren daar toch als be-
zetenen op die deur, mijnheer? riep de kamer-
verhuurder verschrikt en boos uit. Zij zullen
aanstonds het paneel stuk slaan!

— Daar kunt gij gerust op rekenen! ant-
woordde Raffles kalm. Het duurt zeker geen
vijf minuten meer! Kom, collega! zoo wendde
hij zich tot Charles. Het wordt tijd om te ver-
trekken!

Charles keek zwijgend naar de straatdeur.

— Neen, niet daar door! riep Raffles. Er
staan zes bandieten met revolvers klaar!

De kamerverhuurder werd zoo bleek als
een lijk en liet een gesmoorden kreet hooren.

— Wat willen zij toch van mij? riep hij
uit. Ik zal mij morgen aanstonds bij het ge-
recht gaan beklagen wegens burengerucht!

— Dat moet gij vooral doen, mijnheer
Courage, ried Raffles aan. Maar nu moeten
wij u verlaten — wij gaan onzen post op het
dak innemen!

Met groote sprongen ijlden Raffles en Charles
de breede trap op, juist toen voor de tweede
maal werd gescheld, en de deur van de kamer
scheen te zullen bezwijken.

Courage bleef alleen achter, met ten berge
gerezen haren en knikkende knieën.

Hij ging naar de huisdeur en wierp een
schuwen blik door het kleine luikje.

Op de stoep stond een viertal mannen,
in de auto bevonden er zich twee, terwijl er
nog een achter het stuurwiel zat.

— Er verscheen een gelaat voor het glas
van het luikje.

Courage deinsde achteruit.

Maar toen vatte hij moed.

— Het moeten bepaald politieagenten zijn,
die door mijnheer Baxter zijn gezonden, om
de twee detectives te helpen! Ik zal de deur
openen!

Hij deed de huisdeur open.

De mannen drongen binnen.

En het volgend oogenblik was de ongelukkige
kamerverhuurder overrompeld en machteloos
gemaakt, voor hij nog een woord had kunnen
uitbrengen of een kreet had kunnen slaken.

Hij werd gebonden en vier mannen sleurden
hem naar de ontvangkamer, welker ligging
zij uitstekend schenen te kennen en deden
de deur op slot.

Maar nauwelijks hadden zij dit gedaan,
of aan de overzijde van de gang vloog de deur
met luid gekraak aan stukken en vier mannen
snelden de gang binnen, op den voet gevolgd
door drie anderen, allen met de revolver
in de vuist.

De bandieten slaakten een gebrul van woede.

Zij zagen echter dadelijk in, dat het nutteloos
zou zijn, tegen de overmacht te strijden, en
trokken zich daarom overhaast terug.

Zij vlogen weder naar de voordeur en ijlden
op de wachtende auto toe.

Maar Sullivan was niet van zins den strijd
gewonnen te geven!

Zijn revolver knalde — een der bandieten
stortte ter aarde.

Maar de overigen wisten in de auto te

springen, die dadelijk als een pijl uit den boog wegreed, nagestaard door een dozijn woedende oogen.

Sullivan trad het huis weder binnen.

Zijn vuisten waren gebald en zijn ademhaling ging zwaar.

— Heeft een van jullie Raffles herkend onder die schurken, of zijn helper? zoo wendde hij zich tot de hijgende agenten.

Dezen keken elkander even aan en schudden toen ontkennend het hoofd.

— Het waren geloof ik, allen leden van de Bende der Raven, mijnheer Sullivan, zeide een hunner, en daar is John Raffles zeker niet bij!

— Dan moet hij hier nog in huis zijn, mompelde Sullivan half binnensmonds. Hij kan niet door den grond gezonken zijn! Ver-

spread je, mannen! Twee van jullie gaan tot aan den zolder, twee anderen zoeken de derde, twee de tweede en nog twee de eerste verdieping af! Maar eerst zullen wij den huisheer eens aan den tand voelen! Het verbaast mij zeer, dat wij dien heer nog in het geheel niet gezien hebben! Er werd hier anders genoeg leven gemaakt om een doode te wekken!

Eensklaps kreeg de jonge detective de deur van de ontvangkamer in het oog.

— Wat is dat voor een kamer? vroeg hij fluisterend aan een der agenten.

— Het is geloof ik, een kleine ontvangkamer, mijnheer! antwoordde de man.

— Er op af, beval Sullivan op gedempten toon. En bij de minste verdachte beweging schiet je! Hij zal mij niet nog eens ontkomen!

HOOFDSTUK VIII.

DE ACHTERVOLGING

Op hun teenen loopend gingen de politie-beambten op de dichte deur toe.

Toen klopte Sullivan er met zijn vuist op en riep op bevelenden toon:

— Doe onmiddellijk open! In naam der wet!

Daarbinnen liet zich een benauwd gekreun hooren.

— Doe open! herhaalde Sullivan met stemverheffing. Gij kunt toch niet ontsnappen!

De deur werd langzaam geopend en toen viel er een man voor Sullivan op de knieën, die met kermende stem riep:

— Genade, mijnheer de inbreker! Ik ben onschuldig! Ik heb u immers niets gedaan!

— Bij mijn arme ziel — dat is zoowaar mijnheer Courage in eigen persoon, als ik mij niet vergis! Sta op, mijn waarde heer! Gij hebt van ons niets te vreezen! Wij zijn van de politie!

— Weet gij het zeker? vroeg Courage, met een schuwen blik op de zes revolvers, welke hij in het licht van eenige dievenlantarens zag glinsteren.

— Heel zeker, mijn waarde heer! antwoordde Sullivan lachend. Maar er is nu geen tijd om grapjes te maken! Gij moet ons inlichtingen verschaffen.

— Maar ik weet niets, mijnheer! riep de ongelukkige kamerverhuurder wanhopig uit.

— Weet gij niets? vroeg Sullivan verbaasd. Gij moet toch Raffles en zijn helper hier hebben zien uitkomen!

Sullivan wees op de deur van het tegenoverliggende vertrek, die in spinters aan haar hengsels hing.

— Uit — Uit — d-die deur, mijnheer? vroeg Courage stotterend, en zich aan de deurpost vastgrijpend. Waaren Raffles, de Groote Onbekende en zijn helpers daar?

— Waar anders? riep Sullivan ongeduldig uit. Zij kunnen toch niet in de lucht zijn opgelost! Gij moet hen gezien hebben!

— Maar mijnheer! kreet de kamerverhuurder. Dat kan Raffles onmogelijk geweest zijn! Het waren twee van uw collega's van Scotland Yard, die hier op twee van mijn huurders loerden!

Sullivan legde zijn hand op den schouder van den kamerverhuurder en zeide half spottend, half medelijdend:

— Mijnheer Courage — ik neem het u niet kwalijk, dat gij er in zijt geloopt! Raffles heeft wel knappere bollen dan gij op een dwaalspoor gebracht! Die twee zoogenaamde detectives waren niemand anders dan de Groote Onbekende en zijn medeplichtige — die al even geheimzinnig is als zijn vriend.

Met een kermenden zucht wankelde de arme Courage zijn kamertje binnen en liet er zich op een stoel nedervallen.

— Dat overleef ik niet! riep hij op gesmoorden toon. Mijn hoofd loopt om! Ik begrijp er niets van! Ik....

— Dat doet er ook niets toe, mijnheer Courage! zeide Sullivan. Gij kunt uw ver-

gissing echter weder goed maken als gij ons zegt, waar gij de twee mannen voor de laatste maal gezien hebt.

— Toen snelden zij de trap op, mijnheer! antwoordde Courage.

— Zijt gij daar zeker van?

— Volkomen zeker, mijnheer!

— Hoelang is dat ongeveer geleden?

— Het kan hoogstens vijf minuten geleden zijn!

— Vooruit dan maar, beval Sullivan, wiens jachtijver ontwaakt was! Als hij hier in huis is, kan hij ons niet ontsnappen. En als hij de daken bereikt heeft....?

Hij viel zich zelf in de reden en vroeg:

— Hebt gij hier een telefoon?

— Ja zeker, mijnheer, in de ontvang-kamer!

Sullivan duwde den kamerverhuurder ter zijde en trad op het toestel toe.

Hij belde Baxter op.

De kamerverhuurder die in zijn angst zoo dicht mogelijk bij den detective bleef, hoorde hoe deze in korte woorden den toestand uiteenzette en daarop om versterking vroeg.

— Ik moet minstens twee honderd man hebben, mijnheer Baxter, teneinde het blok huizen te kunnen afzetten! Als ik ze over een kwartier heb zal het mij zeer aangenaam zijn. Ik weet wel dat het een groote troepenmacht is, maar het gaat niet anders!

Hij hing het toestel weder aan den haak en trad weder naar buiten.

Daar richtte hij zich weder tot de agenten en zeide op korten toon:

— Gij hebt mijn bevelen! Aarzel niet om van uw revolver gebruik te maken, want hij zal zich misschien als een wanhopige verweren! Ik blijf hier met den brigadier teneinde de vestibule te bewaken.

De acht agenten snelden de trap op en waren spoedig uit het gezicht verdwenen.

Daarop wendde Sullivan zich tot den kamerverhuurder:

— En nu zal ik u moeten verzoeken, mijnheer Courage, om alle lichten in uw huis op te steken, vooral in de gangen en uw huurders, die misschien door het rumoer wakker zijn geworden aan te manen zich kalm weder ter ruste te begeven. Zij zouden mij slechts in den weg loopen! Zeg hun maar dat een kogel die eenmaal den loop verlaten heeft, moeilijk weder is terug te roepen, en gemakkelijk verdwaalt!

— Moet ik dat geheel alleen doen, mijnheer? vroeg de kamerverhuurder over al zijn leden bibberend.

— Er zal niets anders opzitten, man, zei

hij, terwijl hij de wenkbrauwen fronste. En nu ga ik even een bezoek brengen aan de twee bandieten, die ik in gindsche kamer heb aangetroffen! Gij weet zeker al mijnheer Courage dat er van uit uw huis is ingebroken in den winkel van de heeren Latham en Grundy?

De kamerverhuurder klemde zich bevend aan de deurpost vast.

— Mijn hoofd! mijn arm hoofd, kermde hij. Het is dus toch waar? Die beide detectives.

— ik wil zeggen John Raffles en zijn makker hadden dus goed gezien? Maar als zij zelven zulke groote inbrekers zijn, waarom hebben zij dan die zoogenaamde uitvinders.... maar neen, laat ik er maar niet langer over nadenken, want ik vrees dat ik krankzinnig zal worden!

— Een zeer juiste opmerking, mijnheer Courage, zeide Sullivan droogjes. Inplaats van over dat ingewikkelde vraagstuk te tobben, zoudt gij veel verstandiger doen, gehoor te geven aan het verzoek dat ik zooeven deed.

Met deze woorden trad Sullivan het vertrek binnen om de beide mannen te ondervragen, die door Raffles en zijn medeplichtige krijgsgevangen waren gemaakt. Terwijl de brigadier met de revolver in de vuist bij de straatdeur de wacht bleef houden, en de huiseigenaar wel genoodzaakt was om geheel alleen en overal de lichten te gaan ontsteken.

Het duurde niet lang of het geheele huis baadde in een zee van licht.

Hier en daar kwam Courage een paar agenten tegen, die als jachthonden liepen rond te snuffelen en reeds verscheidene vertrekken hadden doorzocht ondanks de protesten van de huurders, die voor het meerendeel waren gekleed in een kostuum dat niet op dergelijke bezoeken was ingericht.

Het wordt nu weder tijd dat wij ons met Raffles en Charles bezig houden.

Zij waren met verbazende snelheid de trappen opgevlogen, daar hun geoefend instinct hun zeide dat zij waarschijnlijk op den zolder de meeste kans hadden, om ongemerkt te kunnen ontsnappen.

Zij stonden dan ook niet eerder stil voor zij deze bereikt hadden.

Zij bevonden zich op een grooten droogzolder waarop eenige deuren uitkwamen, hetgeen te zien was bij het flikkerend licht van een kaarslantaarn, die aan een der schraagbalken van het dak was opgehangen.

Het was hier zeer stil.

Klaarblijkelijk hadden de menschen die hier sliepen — als er tenminste iemand sliep — niets gehoord van het schieten en het stemmen-

rumoer in de groote vestibule.

Raffles trad naar een klein raam toe, opende het voorzichtig en wierp een blik naar buiten.

Raffles krabde zich achter de ooren.

— Dat wordt een leelijke geschiedenis, bromde hij. Het is eene groote hoogte en bovendien hebben wij geen touw bij ons. Ik wil je eerlijk zeggen dat dit niet op mijn programma gestaan heeft!

— Neen, het is om zoo te zeggen een toegiftje, merkte Charles spottend op, maar een toegiftje dat we hadden kunnen missen! Kunnen we niet op het dak komen?

Raffles draaide zijn bovenlichaam half om en wierp een blik naar boven.

— Het zou misschien wel gaan, bromde hij, maar het wordt levensgevaarlijk! Er loopt geen dakgoot onder het raam door en we zouden geen steun voor onze voeten hebben!

— Maar we moeten erop, Edward, fluisterde Charles. Wij kunnen niet naar beneden, want daar zouden we regelrecht in de armen van de agenten loopen. Ze zijn geloof wel met zijn tienen!

Raffles, die sedert eenige oogenblikken i een onbeweeglijke houding had gestaan, terwijl zijn oogen in de halve duisternis vonken schoten, greep Charles bij den arm.

— Luister eens, zeide hij met gesmoorde stem: Hoor je niets?

— Ja, voetstappen op de trappen!

— De jacht is begonnen, fluisterde Raffles grimmig. Maar ze hebben ons nog niet!

Hij wierp een blik om zich heen.

Toen liep hij vlug als een kat op de deur toe en draaide behoedzaam aan de kruk.

— Wat ga je doen, fluisterde Charles verschrikt. Als daar eens iemand was!

— Dat moeten wij er op wagen, antwoordde Raffles, wij kunnen niet meer op het dak komen en ook niet meer naar beneden en wij hebben dus geen keus!

Hij draaide behoedzaam de deur open.

Daarop trad hij binnen, ontstak zijn zaklantaarn en hield zijn revolver recht voor zich uit.

Deze voorzorgsmaatregel bleek echter overbodig te zijn.

Er bevond zich niemand in het vrij groote vertrek.

Dit diende blijkbaar als rommelzolder.

Er stonden eenige groote ruwhouten kisten, een paar vaten, wat afgedankte meubelen en eenig tuingereedschap.

Raffles had dit alles in een oogwenk gezien.

— Er is niets aan te doen, mijn jongen, fluisterde hij. Wij zullen deze kamer als ons

laatste bolwerk moeten beschouwen.

— Als wij er maar niet sneuvelen, merkte Charles kalmpjes op.

— Zoover behoeft het niet te komen, als de Voorzienigheid ons tenminste dezen keer niet den rug toedraait!

Hij ging aan de deur luisteren en vervolgde toen snel:

— Ga eens vlug kijken of er in de kamer hier naast menschen zijn! Daar heb je nog wel den tijd voor. Maar haast je wat!

Vlug ging Charles weder naar buiten en draaide snel maar behoedzaam de kruk van de tweede deur om.

Ook deze ging dadelijk open.

Zij bleek te behooren bij een volkomen leeg vertrek.

Charles sloot de deur snel weder dicht en ging zijn bevindingen mededeelen.

Intusschen waren de voetstappen langzamerhand naderbij gekomen.

Het was duidelijk dat de agenten een voor een alle verdiepingen doorzochten.

— Doe de deur dicht, beval Raffles kortaf.

— Op slot? er is geen sleutel op!

Raffles haalde een bos sleutels te voorschijn.

— Hier zal er wel een bij zijn die past!

Spoedig had Charles een deursleutel gevonden die op de deur paste.

Hij maakte hem los en deed de deur op slot.

— Nu zullen wij eens een kleine val opzetten, bromde Raffles.

Zijn spiedende blikken vlogen snel rond en bleven toen rusten op een streng verroest ijzerdraad, dat aan een spijker hing.

Hij trad er op toe en ontrolde het snel.

— Help eens, Charles, beval hij.

— Wat moet daarmee gebeuren, vroeg de jonge man, verwonderd.

— Wij zullen dit stuk ijzerdraad omstreeks twee decimeter van den vloer dwars door de kamer spannen, op een afstand van een meter van de deur.

— Een prachtige vondst, fluisterde Charles opgewonden!

Het ijzerdraad werd ontrolde en op een hoogte van ongeveer twintig centimeter in de beide houten wanden bevestigd met behulp van een paar centerbooren, uit de kleine gereedschaps-tasschen gehaald, welke de beide mannen altijd bij zich droegen.

Zij waren hiermede nauwelijks gereed of het scherpe gehoor van Raffles vernam het kraken der treden der zoldertrap onder de voeten van een tweetal mannen, die blijkbaar al hun best deden zoo zacht mogelijk te loopen!

Dadelijk doofde Raffles zijn elektrische zak-

lantaarn.

Het vertrek werd nu slechts verlicht door de schuine stralen van de maan, die door het kleine dichtbestoven venstertje naar binnen drongen.

Raffles bracht zijn mond vlak bij het oor van zijn metgezel en fluisterde:

— Let nu goed op! Als zij maar met zijn tweeën zijn, is de zaak zeer eenvoudig. Wij zullen ons achter die groote kist daar verschuilen, zoodat wij aanstonds te voorschijn kunnen springen. Zoodra zij binnen zijn zal ik iets omwerpen. Zij zullen natuurlijk haastig komen toesnellen en de rest is kinderwerk! Als er echter meer zijn — dan zullen wij er zooveel mogelijk neerslaan — dan moet het buigen of barsten! En nu geen woord meer en op onze post!

De beide mannen namen plaats achter een der groote ledige kisten, die ongeveer in het midden van het vertrek stond.

Raffles hield zijn lantaarn gereed om haar aanstonds voor zich op het deksel van de kist te kunnen zetten, als het oogenblik daartoe zou gekomen zijn.

Het kraken van de traptreden klonk steeds naderbij.

Toen hield het een oogenblik op.

En nu naderde er gedempte voetstappen.

Raffles bracht zijn mond weder aan het oor van Charles en fluisterde:

— Er is nog niets verloren, zij zijn maar met hun tweeën!

Hoewel Charles niet had kunnen zeggen of er een dan wel tien agenten naderden, dacht hij er zelfs niet aan, een vraag te stellen.

Hij wist dat zijn vriend zich niet vergiste!

Reeds tallooze malen had hij het weergalooze speurtalent van Raffles kunnen bewonderen dat niets onderdeed voor dat van de Roodhuiden in de beroemde romans van Gustave Aimard.

Het voetgeschuifel kwam nader en de beide mannen vernamen nu het gefluister van een paar stemmen.

Toen scheen een zwak lichtschijnsel door de onderste reet van de deur heen.

Nu zweeg het gefluister, maar dadelijk daarop werd het geluid hoorbaar van den deurknop, die werd omgedraaid.

Toen bleef het eenige oogenblikken stil.

En daarop verwijderden de schuifelende voetstappen zich.

Charles haalde reeds verlicht adem, maar Raffles begreep aanstonds dat de agenten niets anders deden dan eerst de andere vertrekken eens te onderzoeken!

Hij zou spoedig in het gelijk worden gesteld!

De beide mannen hoorden, hoe de deur van de volgende kamer voorzichtig geopend werd en daarop het geluid van de voetstappen dicht naast hem.

Kort daarop werd de deur weder gesloten en eenigen tijd hoorden zij niets meer.

— Zouden zij weg zijn? fluisterde Charles.

— Reken daar maar niet op, zeide Raffles. Zij zullen natuurlijk willen zien wat daar achter die dichte deur zit! Dat moet hun verdacht voorkomen!

Hij had de woorden ternauwernood gesproken of er werd op de deur geklopt.

— Doe open! klonk een gedempte maar bevelende stem.

Het spreekt van zelf dat de beide vrienden zich muisstil hielden.

— In naam der wet, doet open, herhaalden de agenten!

Stilte des grafs!

Het was duidelijk dat de agenten thans naar krassere middelen gingen grijpen.

Het volgende oogenblik klonk het metalen geluid van een korten koevoet die in het oude verroeste slot werd gestoken en eenige seconden later sprong het open en traden twee agenten met de revolver in de vuist het vertrek binnen.

Een hunner droeg een kleine dievenlantaarn, die een zwak licht verspreidde.

De beide agenten bleven verrast een oogenblik staan.

Zij gevoelden zich blijkbaar alles behalve op hun gemak.

Die zonderlinge stilte scheen hun ongerust te maken.

Zij boden, zooals zij daar nu stonden, een uitstekend doelwit, maar Raffles zou Raffles niet geweest zijn als hij daar misbruik had van gemaakt!

Hij begreep nu echter dat het oogenblik om te handelen gekomen was.

Hij stiet een bloempot om, die onder het bereik van zijn hand stond.... wat hij verwacht had geschiedde!

De beide agenten wilden op de plek toestormen vanwaar zij het geluid hadden hooren komen!

Maar ver kwamen zij niet!

Hun voeten bleven achter het gespannen ijzerdraad haken en met een gesmoorden vloek vielen de beide agenten zoo lang zij waren op den grond.

Daarbij werd de lantaarn verbrijzeld en doofde uit.

De revolver van een der beide agenten vloog hem in den val uit de hand en kwam onder een oude kast terecht.

Onmiddellijk waren Raffles en Charles op

de been.

De eerste deed zijn elektrische lantaarn ontgloeien, plaatste haar op de kast, wierp zich toen op den nog gewapenden agent en wrong hem met een vlugge beweging zijn revolver uit de hand.

Zonder zich zelfs om te keeren, duwde hij met zijn voet de deur weder dicht, zoodat er geen licht uit het vertrek naar buiten kon dringen.

Dit alles was zoo vlug in zijn werk gegaan, dat de beide agenten ternauwernood beseften wat er eigenlijk geschied was, toen zij beiden, zich de schenen wrijvend, in de loop van twee revolvers keken!

— Mijne heeren, begon Raffles op rustigen toon: Mijn redevoering kan kort zijn, maar daarom zal zij des te duidelijker wezen! Zooals gij ziet zijn wij op het oogenblik verreweg in de meerderheid! Een onhandige beweging van een uwer — en ik zou geen penny voor uw leven geven! Wij verstaan elkander zeker goed?

De agenten waren niet van gezond verstand ontbloot en daarom knikten zij snel en bevestigend.

— Het verheugt mij dat gij de zaak zoo goed doorziet, hernam Raffles glimlachend. Het is altijd aangenaam als men te doen heeft met mannen, die met weinige woorden kunnen volstaan! Mag ik u vriendelijk verzoeken uw uniform uit te trekken?

Nu maakte toch een der agenten een beweging van beleedigde verontwaardiging.

Maar aanstonds maakte de revolver, welke Raffles in de hand hield een niet te miskennen beweging.

— Waarom moeten wij dat doen? vroeg de agent verbolgen.

— Omdat ik hier een uniform noodig heb, antwoordde Raffles.

— En welk recht meent gij daar op te hebben.

— Het recht van den sterkste, antwoordde Raffles kalm.

Dit was een argument waarvan de agent aanstonds de gegrondheid begreep.

Hij wisselde een snellen blik met zijn collega en daarop begonnen beiden zich van hun uniformjas te ontdoen.

Toen een hunner ook aan zijn pantalon wou beginnen, hield Raffles hem glimlachend tegen.

— O neen mijn waarde, zeide hij, dat mag ik werkelijk niet van u vergen. Het is donker en het toeval wil dat onze pantalone van dezelfde kleur zijn als de uwe! Dit zal ruimschoots voldoende zijn. Mijn waarde vriend, zoo wendde hij zich tot Charles, houdt die beide heeren

met uw revolver in bedwang terwijl ik mij den grootsten tot model kies!

Onder het spreken had Raffles een kleinen zakspiegel te voorschijn gehaald en deze aan een spijker opgehangen.

Hij haalde het kleine leder kistje met schmink, een paar pruiken en wat valsche haar te voorschijn, dat hem bijna nooit verliet bij dergelijke ondernemingen en begon zijn gelaat snel te veranderen, waarbij hij den grootsten agent tot model nam.

Vijf minuten later draaide hij zich om, klapte op militaire wijze de hiellen tegen elkaar, salueerde en riep:

— Present!

De beide agenten konden met moeite een kreet van verbazing en woede onderdrukken.

— Nu is het uw beurt, mijn vriend, zoo wende Raffles zich tot Charles. Ik zal nu de bewaking wel overnemen. Haast u wat want de tijd dringt.

De vermomming van den jongen man ging nog spoediger in zijn werk, want het geluk wilde dat zijn model dezelfde soort van hoofdhaar had en een klein blond snorretje dat gemakkelijk kon worden nagemaakt.

Binnen drie minuten was hij op zijn beurt zoodanig vermomd dat het bij kunstlicht moeilijk zou vallen de gedaanteverwisseling te constateeren.

De beide agenten hadden zelfs geen beweging durven maken, daar de groote revolver, met onverbiddelijke juistheid op hun borst gericht was.

— En nu zal ik tot mijn spijt genoodzaakt zijn, een paar voorzorgsmaatregelen te nemen, mijne heeren, zoo wendde Raffles zich tot zijne slachtoffers.

— Gij zult u toch aan ons niet durven vergrijpen, riep een der agenten uit, die bleek van woede en vernedering zag.

— Vergrijpen? riep Raffles spottend uit. Voor wien ziet gij mij aan? Ik denk er niet aan — ik wil u alleen maar binden en knevelen!

— En dat zouden wij dulden! riep de agent uit.

— Dat zult gij dulden — omdat gij wel moet, ernam Raffles bedaard. Kom wij hebben niet veel tijd te verliezen. Vriend Charles — ik zie daar een groot touw liggen, dat mij uitstekend voor ons doel geschikt lijkt! Wees zoo goed onze vrienden eens te binden op de doeltreffende wijze welke ik van u ken! En wat u betreft, mijne heeren agenten, denk er wel om dat gij niet den minsten tegenstand doet, want ik bevind mij op het oogenblik in groot gevaar en als ik moet kiezen tusschen uw leven en het mijne — wel — dan kies ik

natuurlijk het uwe!

De politieagenten schenen dezen gedachtengang zonder eenige moeite te kunnen volgen.

Zij lieten zich althans binden zonder eenigen tegenstand te bieden.

Toen dit werkje gereed was, waarin Charles zich een ware meester betoonde, konden de beide agenten geen lid veroeren en waren zij, wat hun onbeweeglijkheid betreft, er niet veel beter aan toe dan mummies.

Ten slotte bond Charles hun hun eigen zakdoek voor den mond.

— Moeten zij hier blijven? vroeg hij toen fluisterend.

— Neen, — zij zouden toch misschien met hun voeten iets kunnen omwerpen en zoo de aandacht trekken — dat is te gevaarlijk. Wij zullen hen naar de kamer hiernaast brengen, die geheel ledig is. Daar kan zelfs een blind paard geen schade aanrichten.

De beide politieagenten, die nu volmaakt hulpeloos waren, werden een voor een naar de naastgelegen kamer gedragen, en daar zoo ver mogelijk van de deur op den vloer neergelegd.

— En nu vooruit! beval Raffles.

— Wat doen wij met de tasch met haar kostbaren inhoud?

— Die nemen wij natuurlijk mede! Dacht je dat ik al deze moeite en last louter voor de grap wil dragen?

— Maar Sullivan zal haar ons afnemen om haar dadelijk weder aan de juweliers te gaan brengen!

— Dat is niet kwaad opgemerkt, Charles. Je kon wel eens gelijk hebben! Nu, dan schiet er niets anders op over, dan dat wij snel den boel in onze zakken bergen!

Snel werden nu de sieraden in de vele uniformzakken weggeborgen, en daarop daalden de beide mannen stoutmoedig de trappen af — zij konden trouwens niet anders!

In de vestibule troffen zij een aantal agenten aan.

Blijkbaar behoorden zij tot de troepenmacht, die door Baxter was gezonden om het huis te omsingelen.

Van tijd tot tijd kwamen enkele agenten de trap af, na een vruchtelozen onderzoekingtocht door het geheele huis.

Sullivan trad even later uit het kleine ontvangkamertje.

Hij kreeg de beide gewaande agenten in het oog en trad op hem toe.

— Iets ontdekt, mannen? vroeg hij vol spanning.

— Een open raam op zolder, chef antwoordde

Raffles terwijl hij salueerde.

— Anders niet?

— En een ledige tasch voor dat raam!

— Alle duivels! schreeuwde Sullivan, dan zouden zij dus toch op het dak zijn gevlucht! Het is goed, dat het huis door een paar honderd agenten omsingeld wordt!

Raffles wierp een snellen blik door de halfgeopende straatdeur.

Voor het trottoir zag hij eenige auto's staan, waarmede blijkbaar een aantal agenten was aangevoerd.

— Let goed op, mannen! vervolgde Sullivan. De schelmen moeten zich ergens op het dak bevinden! Zij kunnen ons nu niet meer ontsnappen! Wij zijn hier met zijn tien! Dadelijk naar boven! Ik zou wel eens willen zien... hallo! wat is dat? zoo viel hij zichzelf eensklaps in de rede, terwijl zijn blikken strak gevestigd bleven op de borst van Charles.

Deze wierp snel een blik op zijn uniform.

Hij verschrok danig!

Uit een der borstzakken kwam een groote diamanten doekspeld gluren!

Raffles had het even spoedig gezien, en hij begreep, dat snel handelen hen alleen kon redden.

Hij riep in een vreemde taal, welke alleen door Charles begrepen werd, eenige woorden en het volgend oogenblik waren de beide mannen bij de deur en op straat, voor Sullivan nog van zijn verbazing bekomen was!

— Verraad! brulde de detective! Houdt hen vast! Domkoppen, zij zullen ons nog ontkomen!

Het geleek er helaas veel op, want Raffles en Charles waren met weergalooze vlugheid in een der politieauto's gesprongen, na den chauffeur van zijn plaats te hebben geslingerd!

Raffles greep het stuurwiel en bracht de auto in beweging.

Sullivan meende te stikken van woede!

— Schiet dan toch! voor den duivel! schreeuwde hij.

Er knalden een paar schoten, in het wilde op de vluchtende auto gelost.

— Hen achterna! beval Sullivan, terwijl hij zelf in een der andere auto's sprong.

De wagen was in een ommezien door een achttal agenten bemand.

Het was toevallig een der snelste auto's, die waren medegekomen en Raffles en Charles zouden dit spoediger merken dan hun lief was!

De groote wagen won zienderoogen op hen en binnen een kwartier hoorden zij het geraas van de krachtige motor achter hen.

Het duurde niet lang, of zij hoorden de stem van Sullivan, die schreeuwde:

— Geef u over! Anders vuren wij. Gij kunt niet meer ontsnappen.

Maar Raffles dacht er geheel anders over.

De vluchtelingen bevonden zich op dit oogenblik in een tamelijk nauwe straat.

Raffles liet de auto die hen achtervolgde nog iets nader komen, hield toen eensklaps zijn eigen wagen in, en zette hem met een onverhoedsche wending dwars over de straat.

Een hevig gekraak achter hem bewees hem dat zijn krijgslist volkomen geslaagd was!

De zware wagen was met geweld op den kleinere gelooopen, en de voorwielen waren geheel versplinterd.

Charles en Raffles sprongen uit den wagen en ijlden zoo snel hun beenen hen dragen wilden verder tot zij een smalle zijstraat bereikt hadden.

Zij sloegen haar in, en verhaastten nog hun schreden, daar achter hen de snelle voetstappen klonken van de agenten die de achtervolging blijkbaar nog niet hadden opgegeven.

De toestand begon kritiek te worden.

Plotseling wees Raffles op een ijzeren telefoonmast op eenige passen voor hen.

— Daarin beval hij.

Vlug als apen klommen de beide mannen

langs het netwerk van ijzeren balken naar boven!

Zij hadden juist den top bereikt, toen onder hen het gesnuif en geproest der hollende agenten in de nachtelijke stilte klonk!

Spoedig was het geluid niet meer verneembaar!

De agenten waren blijkbaar hun spoor bijster.

Daarboven, in de ijzeren kooi van den grooten telefoonpaal ontteden de beide mannen zich van hun uniform, veranderden zooveel mogelijk aan hun uiterlijk, en daalden toen voorzichtig weder omlaag.

Zij bereikten ongedeerd den beganen grond, streken hun goed glad en vervolgden kalm en bedaard, als late wandelaars, hun weg!

Zij riepen zoo spoedig mogelijk een huurauto aan en lieten zich naar de Cromwellstreet brengen.

Een kwartier later bevonden zij zich in veiligheid.

Den volgenden morgen dreigde Charles in een lachbui te stikken, toen hij in een ochtendblad een beschrijving las van de ontdekking der beide agenten op de zolderkamer en het verdere relaas van hun gevaarlijk avontuur.

De volgende aflevering bevat:

Spionage en contra-spionage

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEËN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885